

Eén Wereld

Jaargang 42, nr 1 - Winter 2016 - Lente 2017 - Prijs €4,95

António Guterres

**Samenwerken
voor vrede**

**Interview met
Phon van den
Biesen**

**Marshalleilanden
en Internationaal
Gerechtshof**

**Federaliseren van
onderop**

ALV 1 april

COLOFON

Wereld Federalisten Beweging Nederland (WFBN)

Iedere Aardbewoner heeft recht op welzijn en welvaart. De WFBN, in 1948 opgericht, streeft naar een duurzame en democratische wereldrechtsorde, met respect voor de rechten van de mens. Zij benadrukt door middel van het vragen van aandacht voor wereldwijde problemen de noodzaak tot internationale samenwerking en versterking van de Verenigde Naties op federale basis. De WFBN is het Nederlands centrum voor de inschrijving van wereldburgers.

De WFBN is verbonden met de Citoyens du Monde en aangesloten bij de World Federalist Movement.

Kantooradres:

Laan van Nieuw Oost-Indië 252. 2593 CD Den Haag,
telefoon: 070-3478196

Raad van advies:

Prof. dr. Th. van Boven, Prof. Dr. J.P. Pronk,
Dr. P.H.J.J. Terhal

Bestuur: bestuur@wfbn.nl

Voorzitter: Frans Vermeulen, 0165 534506

Vicevoorzitter: Frans Micklinghoff, 070 5114215

Penningmeester: Emile van Essen, 06 19252628

Secretaris: Marjolijn Snippe, 0321 848782

Bestuurslid: Syne Fonk, 06 404 35 405

Commissie van Goede Diensten:

Ben Cornelissen, Rob Moerbeek en Johanna Steijlen

Eindredactie Eén Wereld:

Frans Micklinghoff en Marjolijn Snippe,
met dank aan

Rob Moerbeek en Frans Vermeulen.

Deadlines voor inzending kopij (redactie@wfbn.nl)

2017: 31 mei (zomer-editie), 31 augustus (herfst-editie),
30 november (winter-editie)

WFBN-lidmaatschap: €15,- per jaar

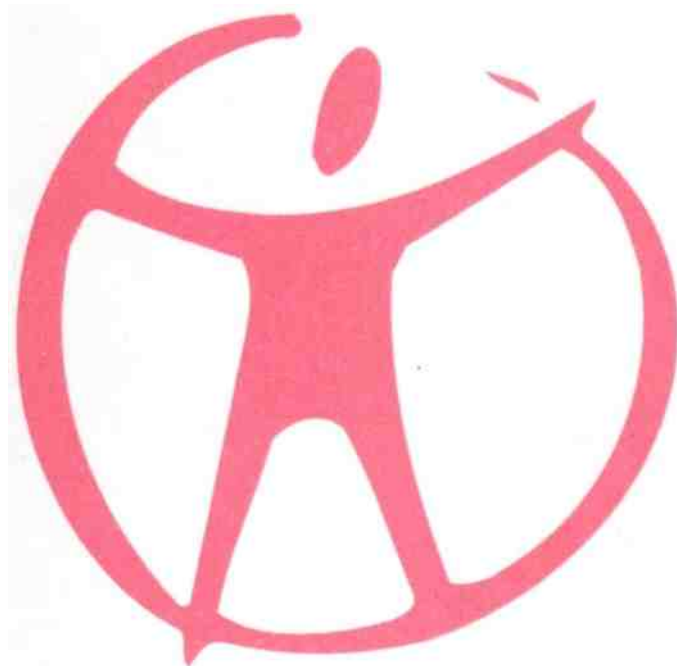
Bank: Wereld Federalisten Beweging Nederland

IBAN : NL73INGB0000009764 en BIC : INGBNL2A

Kamer van Koophandel Amsterdam:

V 530085 ISSN 1871-2754.

"Eén Wereld" is tot stand gekomen via Editoo.nl

INHOUD

Colofon	2
Redactioneel, uitnodiging ALV	3
Nieuwjaarsboodschap	4
Goede voornemens	4
Interview met Phon van den Biesen	6
Nieuwe think tank	8
Benjamin Creme	8
De belofte van San Francisco	9
Klein beginnen	11
Een nieuwe economie	12
Een nieuwe wereldorde?	15
Verlag najaarsbijeenkomst	16
Toekomstbeschouwing	18
Ware democratie	20
Uit het archief	21
Boekbesprekingen	22
Brieven	27
De twee-staten oplossing	29
Stop wapenhandel	31
Waarheid	32
Federalisme van onderop	33
Verkiezingen	35
Samenwerken voor vrede	36
ALV-stukken	37

Met dank aan Manja van Kalken voor de mooie foto's op de voorkant van dit blad, en op pagina's 20 en 34

Ook uw bijdrage kan in dit blad worden afgedrukt, mits helder geschreven en van naam, adres en telefoonnummer voorzien. Met naam ondertekende artikelen geven niet altijd de mening en visie weer van de WFBN. De auteurs- en databankrechten ten aanzien van deze uitgave berusten bij de uitgever, de Vereniging WFBN. De redactie behoudt zich het recht voor ingezonden artikelen, mededelingen en brieven in te korten of zonder opgave van redenen te weigeren en over deze beslissing wordt geen correspondentie gevoerd. Ingezonden foto's en afbeeldingen worden eigendom van de redactie. Uitgever en auteurs aanvaarden geen aansprakelijkheid voor schade voortvloeiende uit handelingen of beslissingen die zijn gebaseerd op gegevens in deze uitgave.

Redactioneel

door Marjolijn Snippe

Door omstandigheden is het niet gelukt om een aparte winter-editie van ons ledenblad Eén Wereld uit te brengen. Vandaar dat we de winter- en lente-editie hebben samen-gevoegd. Gevolg is wel dat de goede nieuwjaarswensen en goede voornemens van onze voorzitter en vicevoorzitter verlaat bij u aankomen. Beide heren hebben me echter verzekerd dat hun goede wensen daardoor niet minder welgemeend zijn.

Graag vestig ik uw aandacht op pagina's 33 e.v. waar voorzitter Frans Vermeulen en vicevoorzitter Frans Micklinghoff ons laten delen in de gemakkelijke e-mailwuitwisseling die zij recent hadden betreffende het begrip "subsidiariteit toepassen". Wat is de directe dimensie van federaliseren? Kortom: federalisme in praktijk uitgelegd.

Eén van onze leden vond een aantal archiefstukken die interessant zijn voor de WFBN. Hieronder alvast een voorproefje. Op pagina 21 meer.

Veel leesplezier toegewenst met deze 40 pagina's dikke dubbele winter-lente-editie, waarin zowel de rol van de Verenigde Naties, als de rol van lokaal federaliseren wordt belicht bij het bereiken van een wereldfederatie.

In verband met het tijdstip van publicatie van dit blad is de ALV-uitnodiging al enige tijd geleden verstuurd per e-mail naar de ongeveer 40 leden waarvan de e-mail-adressen bekend zijn. Hierbij nogmaals de oproep aan de overige leden om hun e-mailadres bekend te maken bij de secretaris.

Uitnodiging ALV 2017

Beste leden van de WFBN,

U bent van harte uitgenodigd voor de Algemene ledenvergadering op zaterdag 1 april 2017.

Locatie: Seats2Meat - Meeting Plaza Utrecht
Godebaldkwartier 20, 3511 DX Utrecht
(bij station Hoog Catharijne)

13.00 uur: ontvangst met koffie en thee

13.30 uur: opening vergadering

17.00 uur sluiting vergadering, netwerkborrel

Op pagina 37 e.v. in dit blad vindt u de ALV-stukken: jaarverslag, agenda en jaarprogramma. De concept-notulen ALV 2016 en het financieel verslag en begroting kunt u opvragen bij resp. de secretaris en de penningmeester.

Toelichting op de bestuursverkiezing:

Het huidige bestuur:

Frans Vermeulen (voorzitter) - aftredend (gekozen in functie in 2015), herkiesbaar in de functie van voorzitter
Frans Micklinghoff, (vicevoorzitter) - aftredend (gekozen in 2015), herkiesbaar

Emile van Essen (penningmeester) - blijft in functie (in 2016 voor twee jaar gekozen)

Marjolijn Snippe (secretaris) - aftredend (gekozen in functie in 2015), herkiesbaar

Syne Fonk (bestuurslid) - aftredend (gekozen in 2015), herkiesbaar, kandidaat functie voorzitter

Kandidaatstellingen:

Davy Foss, kandidaat bestuurslid zonder functie

Indien u belangstelling heeft voor een bestuursfunctie kunt u zich (tot 5 minuten voor aanvang van de vergadering) aanmelden bij de secretaris.

Let op! Alleen leden die hun contributie voor 2016 en/of 2017 hebben voldaan hebben stemrecht of kunnen zich kandidaat stellen.

Wij zien er naar uit u te verwelkomen op 1 april aanstaande. Indien u verhinderd bent wordt het op prijs gesteld als u dit even laat weten aan de secretaris.

Namens het bestuur van de WFBN,

Met vriendelijke groet,

Marjolijn Snippe,
secretaris@wfbn.nl

Nieuwjaarsboodschap 2017 voor iedereen die bij de WFBN betrokken is

door Frans Vermeulen, voorzitter

Serious Request: een aanstekelijke manier van verbinding!

Vijf jaar geleden kwam Lynne McTaggart naar Nederland om haar boek *The Bond Live* te promoten. Bij de uitgeverij Ankh-Hermes (www.ankh-hermes.nl) kunt u dat boek bestellen. Het gaat over verbinding versus wedijver. Ik citeer een van Lynne's uitspraken:

"Wedijver is de motor van ons onderwijssysteem, van ons financiële en ons zakelijke model. Het is de motor van de meeste relaties. Maar we hoeven niet te wedijveren. De natuur kent geen streven naar overheersing. De natuur streeft naar verbinding."

Bij mensen is dat nog maar de vraag. In Breda vonden duizenden mensen de weg naar het Glazen Huis. Inzet was de aandacht voor kinderen met een longaandoening. Er werd weer veel geld opgehaald. Tijn lakte de nageltjes van BN-ers, tranen vloeiden rijkelijk, kinderen zamelden geld in, verenigingen deden letterlijk een duit in het zakje. Maar toch gaven de berichten aan dat de belangstelling aan het tanen was. De twaalf miljoen van 2004 werd bij lange na niet gehaald. Volgens Theo Schuyt neemt de bereidheid om te geven niet af, maar het Glazen Huis krijgt concurrentie te verduren - wedijver zeg maar - van anderen die de formule elders in het land naäpen. Want ja, dan ben je en passant ook lekker zelf in beeld....! Bovendien neemt het entertainment-gehalte af, zeker nu diskjockey Giel Beelen heeft laten zien ook niet vies te zijn van een miljoentje voor zichzelf. En het moet vooral 'emo' zijn. Zo gaat dat dus bij mensen. "De natuur streeft naar verbinding", aldus Lynne McTaggart. Dat klopt, maar mensen hebben het daar maar moeilijk mee.

Het is een streven en dat impliceert dat er altijd tegenkrachten aan het werk zijn.

Ik vergelijk 'Serious Request' met de WFBN. Duidelijk een vereniging die naar verbinding streeft. Een federatie doorkruist het streven naar macht, hoewel er ook federalisten zijn die menen dat het zonder macht niet zal lukken. Dan is het niet te verwonderen dat de interesse sinds 1948 flinke deuken heeft opgelopen. 'De geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak'. De bijbel zegt het na (Mt 26:41), want ook zonder bijbel staat deze uitspraak als een huis. Mensen gooien ruiten in als iets hun niet zint, of erger: moord en geweld, overal ter wereld.

De WFBN is als een licht in het donker, zoals er gelukkig wel meerdere lichten zijn. Laten we er aan werken dat het een vuurtoren wordt. Dat is mijn serious request aan alle leden! Een vruchtbaar jaar, voor u persoonlijk en voor onze vereniging: dat is mijn hartenwens.

Goede voornemens en de boze blanke man in 2017

door Frans Micklinghoff, vicevoorzitter

2017 - Een nieuw jaar, blanco agenda's, en goede voornemens. Maar welke goede voornemens? Gewoon eens een dagje zonder telefoon en genieten van de stilte; kiezen voor meer quality time met familie en vrienden? Afmaken zaken die al zolang op een to-do lijstje staan? Zoeken naar nieuwe uitdagingen? Beter eten, meer sporten? Meer vertrouwen hebben in anderen, vertrouwen hebben in de goede bedoelingen en een goede afloop! Niet toegeven aan het algemeen gezeur en geklaag, al die negatieve verhalen. Ofwel, genieten van mooie dingen, van de succes- en vrolijke, optimistische verhalen. Weg met het cynisme. Weg met de boze blanke man, is mijn motto voor 2017. Maar dat betekent niet dat we de werkelijkheid niet moeten zien, de kop in het zand moeten steken.

Nationale ontevredenheid

Problemen 'benoemen' is een nationale folklore geworden. De een roept niet aflatend dat Nederland onder water dreigt te lopen (zie de beelden van het arme ijsbeertje op de ijsschots), terwijl we vrolijk doorgaan met de open haard te stoken en voor 60 miljoen in 6 uur verschieten aan vuurwerk. Een ander roept dat alle blanke Nederlanders racisten zijn en het nationale verleden uit louter zwarte bladzijden bestaat want 'we' zijn de grootste slavenhandelaren van de wereld geweest. Weer een ander roept dat Nederland onder de voet wordt gelopen door tienduizenden buitenlanders met alle ellende (denk aan het nieuwjaarsfeestje in Keulen 2016) en dat onze zo bijzondere cultuur van verdraagzaamheid en vrijheid zo dreigt te verdwijnen. Maar de dijken zijn nog nooit zo hoog en stevig geweest, het aantal moorden zo laag en Zwarte Piet is nog bijna overal zo zwart als roet. Echter, daar kan je niet mee scoren bij de nationale stamtafel van Jeroen Pauw. Je moet wat te klagen hebben wil je daar kunnen aanschuiven. Dat klagen zal niet ophouden, want we hebben op 15 maart verkiezingen, dus zullen er weer veel klagers op de nationale kwelbuis te zien zijn die de nationale ontevredenheid verder zullen aanwakkeren. Deze klagers zullen grotendeels kandidaten zijn voor een politieke partij die hoopt op zetels in de Tweede Kamer. Eerst hebben deze klagers het land de put ingeprept en vervolgens willen ze 'de politiek in' om het land te redden voor een totaal verval (van normen en waarden?). Zelfs het rustige deel van onze natie, de ouderen, wordt een gevoel van onbehagen aangeprept. Maar nog nooit hebben de ouderen het zo goed gehad, al gaat het hier en daar wel eens mis. Zelfs de rustige natuurliefhebber die in alle stilte wil genieten van fladderende pimpelmezen en de ontluikende parnassia wordt in een paar minuten het ondergangsgeloof van onze planeet door de strot geduwd door een groene en linkse partij. Zeker, de Aarde

wordt geplunderd, maar dat is de schuld van de diersoort Mens, waarvan er teveel van zijn. Een wie, ondanks het nationaal gemor over alles wat niet goed gaat in dit land, toch positief in het leven wil blijven staan wordt weggezet als 'wegkijker'. Wegkijker? Jawel, een wegkijker is een etiket dat men opgeplakt kan krijgen met een verwijtende blik en is nog erger dan de struisvogel die, niet beter wetende, zijn kop in het zand steekt. Durf in dit klimaat maar eens op te merken dat toch veel best goed gaat! Zeker, er hangen niet overal meer touwtjes uit brievenbussen. Maar dat komt omdat de kinderen nu ook een eigen sleutel hebben.

Natuurlijk kan men over tal van zaken ontevreden en pessimistisch zijn, maar over nog veel meer zaken past optimisme. Want er gaat ook veel goed in dit land, Europa, de wereld!!

De nieuwe oorlog

Generaals bereiden zich altijd voor op de vorige oorlog. Maar de volgende oorlog lijkt niet op de vorige. Wellicht zitten we al in de aanloop van een wereldwijde oorlog. Die echt niet met tanks en vliegtuigen zal worden uitgevochten. Want schieten geeft zoveel rommel en er zijn verfijndere middelen dan militaire, waarmee de economie en politiek van andere landen kunnen worden overgenomen. Wanneer Poetin de kraan van het Russische gas richting Europa dichtdraait in een langdurige koude winter zal Europa wel snel warme en zoete broodjes met Poetin moeten bakken. Zonder een schot te lossen dansen wij naar de pijpen van Poetin cs. Maar Poetin zal het daadwerkelijk dichtdraaien van de gaskraan wel uit zijn hoofd laten. De inkomsten uit de gasverkoop heeft hij hard nodig. Nee, de volgende oorlog zal zich op een onzichtbaar slagveld afspelen. Met een 'desinformatiecampagne' (al aan de gang) als beginstadium ('inleidende schermutselingen' zou Napoleon zeggen) tot een 'cyberaanval op de flanken' kan die oorlog uitlopen op een totaal in de greep krijgen van Europa. Rusland blijkt er veel aan gelegen om de publieke opinie te beïnvloeden en te manipuleren. En dat gaat Rusland thans goed af. Hackers breken al lang effectief in op westerse computersystemen. En veel van deze 'inbraken' zijn en blijven duister. Want het is de vraag wie er nu eigenlijk achter steekt, want de digitale wereld is en blijft een totaal onoverzichtelijk labyrint. De oorsprong van cyberaanvallen en de ware identiteit van de hackers valt nauwelijks tot niet te achterhalen. Maar ze kunnen wel alle watergemalen platleggen, meekijken in mijn en uw computer (oninteressant?) en de bevoorrading van alle supermarkten (AH, Jumbo enz.) in de war schoppen. Dat zijn slechts speldenprikjes. Wanneer echter de computers van onze elektriciteits- en waterleidingbedrijven ergens in Rusland worden overgenomen piepen we wel anders. En hoe hard en luid we ook naar Rusland zullen wijzen, Rusland zal de vermoorde onschuld spelen en eventueel glashard ontkennen. Want liegen als doctrine is in Rusland al tientallen jaren tot kunst verheven.

Hoe het kan gaan, liet het neerschieten van de vlucht MH17 op 17 juli 2014 zien. Een half uur later postte commandant Igor Strelkov op facebook dat zijn mannen 'een vogeltje' uit de lucht hadden geschoten. In de dagen

erna vlogen er tal van totaal andere versies van de tragedie over het internet. (Een Oekraïens vliegtuig zou hebben geschoten, het was een bom aan boord van het toestel, de Amerikanen zaten er achter, enz.). Een schoolvoorbeeld van Russische desinformatie. De twijfel was gezaaid. De leugens worden zo vaak herhaald dat men er (bijna) in gaat geloven. In het Westen werden de Russische versies keurig weergegeven en velen trappen er met open ogen in.

Hoe het gaat weten we ook. In het pand Savoesjkinastraat 55 te Sint Petersburg zitten honderden goed Duits, Engels of Frans sprekende afgestudeerde jongeren achter computers westerse kranten, tijdschriften, persagentschappen en radio- en tv-stations te bestoken met Russische propaganda via het verdraaien of ontkennen van de feiten. Ze verspreiden data die zijn verzonnen en produceren als 'echt' uitzijnde documenten en nepbrieven die geschreven zouden zijn door een Amerikaanse/Duitse/Zweedse minister, maar zo vals zijn als menig vrouwelijke wimper. Wie er in het westen vrolijk en onbezwaard en soms zelfs onwetend aan meewerken weten we ook. Talloze clubjes zijn er in de loop der tijden opgericht om journalisten, politici en zakenlui te beïnvloeden of voor het Russische karretje te spannen. Van Marine Le Pen en haar Nationaal Front is bekend dat er veel geld vanuit Rusland in haar partijkas stroomt. En hoe het gaat aflopen met de gehackte e-mails van Hillary Clinton weten we nog niet, maar Barak Obama weet meer en neemt niet voor niets maatregelen.

En dan zijn er nog wat 'vreemde vogels'(Fancy Bear, Tsar Team, Sednit, enz.) die waarschijnlijk onder de vleugels van de veiligheids- en inlichtingendienst FSB allerlei sites hacken (de Wada, het Duitse parlement, TV5/Le Monde, enz.) met de bedoeling verarring te zaaien (niet alleen Russische atleten gebruikten doping) of de uitslag van nationale verkiezingen te beïnvloeden.

Kortom, het slagveld van de volgende oorlog zou wel eens niet de Pools-Duitse hoogvlakte kunnen zijn, maar de 'cloud'. Zo bezien zouden we moeten pleiten voor minder tanks, minder straaljagers en minder onderzeeboten en voor méér computers, méér beter opgeleide computer programmeurs en méér computerkennis. En vooral het aangaan van de strijd met complotdenkers en verspreiders van complottheorieën. Tussen alle leugens, bewust opgetrokken mistbanken en misinformatie moeten we blijven zoeken naar de waarheid.

Wilt u nog een goed voornemen voor 2017? Zoeken naar de waarheid! En de werkelijke waarheid kan wel eens erg ongemakkelijk blijken. Veel plezier met uw zoektocht. Sterkte!

Quote

"Come, my friends, 'Tis not too late to seek a newer world"

Alfred Lord Tennyson

Interview met Phon van den Biesen over de Marshalleilanden-zaak en het Internationaal Gerechtshof

door Marjolijn Snippe

Inleiding

Phon van den Biesen is de Nederlandse advocaat die het Marshalleilanden-team leidde tijdens de zittingen bij het Internationaal Gerechtshof (hierna "het Hof"), rechtsprekend hoofdorgaan van de Verenigde Naties.

De Marshalleilanden zijn een kleine eilandengroep in de Grote Oceaan die tussen 1946 en 1958 67 kernproeven (nucleaire testen) door de Verenigde Staten hebben moeten ondergaan. De bewoners van de Marshalleilanden lijden nog steeds aan de gevolgen daarvan. Veel van de inwoners werden ziek door straling en sommige eilanden werden weggebombardeerd door explosies vele malen groter dan die van de Hiroshima-bom.

In 2014 klaagden de Marshalleilanden de kernmachten aan, stellende dat de landen die kernwapens bezitten, het internationaal recht schenden door de ontwapeningsverplichting voortvloeiende uit het Nucleaire Non-Proliferatieverdrag van 1968 en ook voortvloeiende uit het gewoonterecht, niet te respecteren. De Marshalleilanden gaven daarbij aan dat zij het vervagende debat over nucleaire ontwapening weer nieuw leven wilden inblazen en waarschuwen voor de gevaren van een nieuwe wapenwedloop.

Het team van meer dan een dozijn advocaten deed zijn werk pro bono. De Marshalleilanden hebben maar 70.000 inwoners en beschikken niet over voldoende financiële middelen om een zaak voor het Hof te betalen.

Het doel van het team van advocaten was om het Hof te overreden om serieuze ontwapeningsonderhandelingen te gebieden. Ook beoogden zij dat er daarmee eindelijk een verdrag zou komen dat kernwapens verbiedt, net zoals er verdragen zijn die chemische en biologische wapens verbieden. Het initiatief werd gesteund door een coalitie van zo'n 55 internationale vredes- en activistengroepen, waaronder de Nuclear Age Peace Foundation in Californië.

Op 5 oktober 2016 verwierp het Hof de poging van de Marshalleilanden om de wereldkernmachten aan te klagen door te stellen dat het Hof geen jurisdictie heeft omdat er geen sprake was van een rechtsgeschil waarover het zou kunnen rechtspreken.

De President van het Hof, de Franse rechter Ronny Abraham vond dat de eilandengroep niet had aangetoond dat er een actueel rechtsgeschil zou bestaan tussen de Marshalleilanden en de kernwapenstaten die werden aangeklaagd, ook al had hij begrip voor de motieven van de Marshalleilanden.

Met de doorslaggevende stem van rechter Abraham stelde het Hof vast dat het Hof geen rechtsmacht heeft om over deze zaak te beslissen. Acht rechters van het Hof concludeerden dat er geen geschil was en acht

rechters vonden dat wel degelijk sprake was van een geschil. De stem van de President gaf de doorslag.

Phon van den Biesen en ook de andere advocaten van het team waren zeer teleurgesteld over deze uitspraak. Het Hof is verdeeld en heeft de zaak afgewezen op micro-formaliteiten.

Het interview:

DE ZAAK EN DE UITSPRAAK

Marjolijn Snippe (Mcs):

Tegen welke staten werd de zaak aanhangig gemaakt?

Phon van den Biesen (PhvdB):

In eerste instantie tegen alle negen staten die zeggen over kernwapens te beschikken of waarvan wordt aangenomen dat zij die hebben. Dit zijn Engeland, China, Frankrijk, India, Israël, Noord-Korea, Pakistan, Rusland en de Verenigde Staten. Slechts drie van deze negen landen – Engeland, India en Pakistan – maakten deel uit van de beslissing van 5 oktober.

Alleen deze drie landen hebben de verplichte rechtsmacht van het Internationaal Gerechtshof erkend. De andere zes kiezen per geval of ze wel of niet voor het Hof wensen te verschijnen. Zij hebben niet gereageerd op de aanklacht. China was het enige van die zes landen dat beleefd liet weten niet te zullen komen.

Mcs:

Wat was je reactie op de uitspraak?

PhvdB:

Het is moeilijk te begrijpen dat het Hof geen jurisdictie zou hebben. Het is overduidelijk dat de partijen tegengestelde inzichten hebben over het bezit van kernwapens. Het Hof ontmoedigt hiermee om een zaak voor het Hof te brengen.

Mcs:

Wat is het gevolg van deze uitspraak?

PvdB:

Het gevolg hiervan is dat het Hof de zaak niet op inhoud zal beoordelen. Als het Hof verklaart geen rechtsmacht te hebben dan gaat het Hof verder niet op de zaak in.

Mcs:

Het Hof heeft nu gezegd dat er geen rechtsmacht is omdat er geen sprake is van een juridisch rechtsgeschil tussen

de Marshalleilanden en de staten die werden aangeklaagd. Wat had het Hof bijvoorbeeld nodig gehad om anders te beslissen?

PhvdB:

Het mooiste was natuurlijk geweest als de Marshalleilanden jarenlang op internationale conferenties en binnen alle beschikbare fora van de Verenigde Naties hadden gezegd "de landen die kernwapens hebben en die niet bezig zijn met onderhandelen over een kernwapenverdrag, die komen hun verplichtingen niet na, die zitten juridisch fout". Dit punt was dan niet het struikelblok geworden. De Marshalleilanden hebben zich wel publiekelijk in die termen uitgelaten, maar niet jarenlang. Na de Advisory Opinion (advies) van het Hof in 1996 over kernwapens, is er wel jarenlang een resolutie in de Algemene Vergadering herhaald aangenomen. Hierin worden de staten die kernwapens hebben opgeroepen te doen waartoe zij volgens ditzelfde Hof juridisch gehouden zijn, te weten onderhandelen over algehele nucleaire ontwapening en door te praten totdat ze precies dat resultaat bereiken. De Marshalleilanden hebben niet altijd voor die resolutie gestemd, maar de laatste jaren wel. Dat is nu onvoldoende gevonden door het Hof. Als ze meer gedaan hadden dan was de kans dat het Hof het onvoldoende had gevonden kleiner geweest.

Mcs:

Wat zou de overweging van het Hof kunnen zijn geweest om de zaak op formaliteiten af te wijzen, waardoor het Hof niets over de kern van de zaak heeft hoeven zeggen?

PhvdB:

De tekst van het Handvest van de Verenigde Naties en van het Statuut van het Internationaal Gerechtshof zeggen dat het Hof er is om geschillen op te lossen tussen staten of om een Advisory Opinion te geven. De eerste taak is om geschillen tussen staten op te lossen, dus dan moet er wel een geschil zijn. De discussie daarover heeft in onze zaak de proporties aangenomen van een semi--fijnzinnige definitie-oorlog. De achterliggende gedachte is: je moet niet een geschil verzinnen en dan zeggen ik ga staat X eens even dagvaarden om eens te zien wat het Hof van mijn punt vindt. Op zich is dat logisch en zinvol; maar het is wel pijnlijk dat de kleinst mogelijke meerderheid van het Hof het nodig heeft gevonden onze zaak op dit vereiste te laten stranden.

SAMENSTELLING VAN HET HOF

Mcs:

Kun je iets over de samenstelling van het Hof vertellen?

PhvdB:

Er zijn 15 rechters in het Hof. Als je als partij verschijnt voor het Hof en er zit geen rechter van jouw land in dan mag je een rechter ad hoc aanwijzen. Dit hoeft niet iemand van je eigen land te zijn, maar wel iemand van je keuze. Het idee is dat als een staat verschijnt voor het Hof er in ieder geval één rechter is die ervoor zorgt dat jouw argu-

menten bij de deliberaties van de rechters gewogen worden. Mohammed Bedjaoui was in deze zaak onze ad hoc rechter. Hij was van 1982 tot 2001 al rechter in het Internationale Gerechtshof, waarvan drie jaar als President. Tijdens zijn Presidentschap behandelde het Hof de Advisory Opinion (1996) over het gebruik en dreigen met gebruik van kernwapens. In die Advisory Opinion zegt het Hof dat kernwapens in het algemeen gezien strijdig zijn met internationaal recht en dat er de verplichting is tot ontwapening. Daar heeft het Hof heel belangrijke dingen over gezegd. Namelijk dat je niet alleen je best moet doen en onderhandelen, maar dat je moet onderhandelen met een resultaat. Het gaat dus niet om een inspanningsverplichting, maar om een resultaatsverplichting. Bedjaoui was een zeer gezaghebbende rechter. Hij is een zwaar-gewicht en dat is ook de reden dat we hem gekozen hebben.

ROL EN ONTWIKKELING VAN HET HOF

Mcs:

Hoe kan de rol en ontwikkeling van (de rechtsmacht) van het Hof vergroot worden? Hoe kunnen we meer rechtszekerheid creëren binnen het internationale systeem?

PhvdB:

Dat is geen eenvoudige kwestie, nog afgezien van de vraag hoe makkelijk of moeilijk het veranderen van het geheel is. Bij het in het leven roepen van het Hof heeft men de soevereiniteit van elke staat als uitgangspunt genomen. Zolang de wereldfederalisten de wereld niet hebben veroverd is er vermoedelijk geen alternatief daarvoor. De vorm die gevonden is komt het dichtst bij een echt Wereldhof. Alle Staten hebben de mogelijkheid om een algemene verklaring af te leggen, dat je de rechtsmacht van het Hof zult aanvaarden. Maar die verklaringen bestaan in alle soorten en maten. Nederland heeft ook zo'n verklaring afgelegd en geeft grote ruimte om gedagvaard te worden; India daarentegen is een voorbeeld van een staat die royaal zo'n verklaring tekent, maar dan wel een met daarin een hele serie voorbehouden. Al die verklaringen kun je inzien op de website van het Hof en dan zie je ook de grote verschillen die er zijn tussen de ene en de andere staat. Het is wel een van de manieren om een soort van binding aan het Hof te krijgen. Maar zoals je ook in onze Marshalleilanden-zaak ziet proberen die staten daar dan toch – als ze zelf moeten verschijnen in een zaak die ze niet echt willen – onder uit te komen.

Je kunt de rechtsmacht van het Hof ook vestigen per geval. Als je met je buurland een geschil hebt over vis-water of zoiets, dan kun je voor dat ene specifieke geval zeggen: laten we deze kwestie maar samen aan de rechter voorleggen. En er zijn ook verdragen waarin staat dat bij een verschil van inzicht over de toepassing van het verdrag het Hof bevoegd is. Het Genocideverdrag is zo'n verdrag. Artikel IX van dat verdrag bepaalt dat alle staten die dat verdrag ondertekenen ook de rechtsmacht van het Hof standaard erkennen als het gaat om issues uit dat verdrag. De VS heeft het Genocideverdrag ondertekend, maar daarbij voorbehouden gemaakt, onder meer

bij dat artikel.

De VS en Frankrijk erkennen de rechtsmacht van het Hof niet meer, en Rusland en China deden dat ook al niet. Er zijn nu zo'n 70 staten (van de bijna 200) die de rechtsmacht van het Hof aanvaarden, en met regelmaat komt er wel weer een staat bij. In veel gevallen maakt een staat dan wel voorbehouden. Jammer genoeg bestaat er niet een echte beweging om staten te mobiliseren om dat te doen. Op zich zou dat natuurlijk wel behulpzaam zijn.

Het Internationaal Gerechtshof

Het Internationaal Gerechtshof (ICJ) is één van de zes hoofdorganen van de Verenigde Naties (VN). Het is het voornaamste juridisch orgaan van de VN. Het ICJ moet niet verward worden met andere internationale hoven zoals bijvoorbeeld het Internationaal Strafhof (ICC). Het ICC maakt geen deel uit van het VN-systeem en is via een verdrag tot stand gekomen.

Het ICJ heeft een tweevoudige taak.

Ten eerste, het beslecht, in overeenstemming met internationaal recht, geschillen die worden voorgelegd door staten. Geschillen betreffen met name de land- en maritieme grenzen, territoriale soevereiniteit, het gebruiken van geweld, schending van internationaal humanitair recht, niet-inmenging in de interne aangelegenheden van staten, diplomatieke betrekkingen, gijzeling, het recht op asiel, nationaliteit, voogdij, rechten van doorgang en economische rechten.

Ten tweede, het brengt adviezen over rechtsvragen uit (Advisory Opinions) die worden voorgelegd door de organen en gespecialiseerde organisaties van de VN die daartoe gemachtigd zijn. De adviezen kunnen aangeven hoe deze organen en organisaties wettig kunnen functioneren, of hun gezag versterken tegenover weerspannige staten.

Het Internationaal Gerechtshof bestaat uit 15 rechters uit verschillende landen die door de Algemene Vergadering en de Veiligheidsraad voor 9 jaar worden gekozen. Zij zijn herkiesbaar. Om de drie jaar wordt een derde van de leden van het Hof verkozen. De president wordt om drie jaar gekozen door zijn ambtgenoten. De huidige president van het Hof is Ronny Abraham uit Frankrijk. De rechtszittingen zijn altijd openbaar. Frans en Engels zijn de vaste voertalen van het Hof.

Officiële website ICJ: <http://www.icj-cij.org/>

Zie ook: <https://www.vredespaleis.nl/gerechtshoven/internationaal-gerechtshof/>

Nieuwe think tank

Het Centre for United Nations Constitutional Research - CUNCR (opgericht in oktober 2016 in Brussel) is een onafhankelijke *think tank* die onderzoek en aanbevelingen doet betreffende het VN-Handvest en de structuur van de Verenigde Naties. CUNCR richt zich op het bereiken van de idealen in de preambule van het VN-Handvest, democratisering van de VN en het effectiever maken van de VN in de beheersing en voorkoming van conflicten, het verduurzamen van onze planeet Aarde, en het verzekeren van het welzijn van de mensheid en het leven op Aarde. Dit alles onder meer aan de hand van "de belofte van San Francisco" (zie artikel hiernaast op pagina 9).

De grondlegger van CUNCR is voormalig bestuurslid van de Democratic World Federalists Dr. Shahr-Yar Sharei.

Drie van de oprichters van de nieuwe think tank CUNCR. Van links naar rechts: Daniel Schaubacher, President and Executive Director Shahr-Yar Sharei, Marjolijn Snippe.

Benjamin Creme

(1922-2016)

Schots kunstenaar, auteur en spreker, is op 24 oktober 2016 rustig en vredig ingeslapen.

Benjamin Creme is over de hele wereld een inspiratie geweest door zijn bekendmaking van de informatie over het naar buiten treden van Wereldleraar Maitreya en de Meesters van Wijsheid. Via hem werden de esoterische leringen van Alice Bailey en Helena Blavatsky geactualiseerd.

Zijn buitengewone leven was gewijd aan dienstbaarheid. Hij bracht hoop aan miljoenen met het nieuws van het ophanden zijnde naar buiten treden van de Wereldleraar en de daarop volgende transformatie van de wereld door het scheppen van vrede en rechtvaardigheid door samen te delen. Dit in de zin van herverdeling van de grondstoffen in de wereld via de Verenigde Naties. Benjamin Creme voorzag dat de huidige Verenigde Naties de aanzet zijn voor een toekomstige wereldregering, een federatie van onafhankelijke staten, waarbij elk land zijn eigen taal, cultuur en politiek systeem behoudt. Hij constateerde dat de Veiligheidsraad een correct functioneren van de Algemene Vergadering (de ware basis voor een toekomstige wereldregering) verhindert.

(bron: www.sharenl.org)

De opstand tegen de Veiligheidsraad, de rol van Nederland en de belofte van San Francisco

door Shahr-Yar Mahmoud Sharei
(vertaling Marjolijn Snippe)

In een interview met de the Guardian, stelde Ban Ki-Moon, destijds nog Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, dat het uiterst moeilijk is voor de Verenigde Naties om actie te ondernemen als de vijf permanente leden van Veiligheidsraad (P5) verdeeld zijn. Hij refereerde daarbij aan de honderdduizenden doden en miljoenen vluchtelingen ten gevolge van het conflict in Syrië, waarbij hij toegaf dat de Veiligheidsraad gefaald heeft. Hiermee zei de Secretaris-Generaal eigenlijk niets nieuws.

Afgelopen zomer werd de 71ste verjaardag van de Verenigde Naties (VN) gevierd. De VN is de enige mondiale organisatie voor samenwerking tussen alle landen op de wereld, en de afgelopen decennia heeft de VN veel goed werk gedaan. Maar de VN heeft ook een belangrijke tekortkoming waardoor de organisatie niet het beste uit zichzelf kan halen en niet in staat is om haar doelstellingen te verwezenlijken. Een belangrijke doelstelling van de VN is "komende geslachten te behoeden voor de gesel van de oorlog..." d.m.v. de handhaving van de internationale vrede en veiligheid.

Het vetorecht van de vijf permanente leden (P5) van Veiligheidsraad (Rusland, China, Verenigde Staten, Engeland en Frankrijk) lijkt inderdaad de verwezenlijking van die primaire doelstelling van de VN in de weg te staan. Sommigen noemen dit permanente vetorecht van de P5 zelfs een geboortefwijking. De wereld is al decennialang tot de tanden toe bewapend en wordt overschaduwed door een groot aantal kernwapens. Deze situatie garandeert zeker niet de afwezigheid van oorlog en al helemaal geen duurzame vrede. De dagelijkse berichtgeving over de situatie in de wereld bevestigt alleen maar dat de VN faalt in zijn primaire missie (handhaving van de internationale vrede en veiligheid), waarvan de grondleggers veronderstelden dat de P5 deze zouden verwezenlijken.

De oorspronkelijk opstand tegen het vetorecht

Als er wordt teruggekeken naar de oprichting van de VN in 1945 dan gaat dat meestal gepaard met het sentimentele denkbeeld dat deze gebeurtenis een groots moment van wereldeenheden en internationale samenwerking betekende. Vaak wordt daarbij de grote opstand vergeten

van de kleinere landen die weerstand boden aan de geduceerde ondemocratische formule van Jalta met betrekking tot de voorgestelde stemprocedure in de Veiligheidsraad, die uiteindelijk werd aangenomen.

Na zorgvuldige bestudering van de relevante documenten uit deze periode concludeer ik dat de gedelegeerden unaniem voor het Handvest stemden, voornamelijk als resultaat van hardhandige manipulaties door de overwinnaars van de oorlog die tegen elke prijs het vetorecht voor zichzelf wilden reserveren.

Het originele voorstel voor de structuur aan de Veiligheidsraad werd in eerste instantie afgewezen tijdens de bijeenkomst van gedelegeerden in San Francisco. 33 van de 50 landen (66%) verzetten zich tegen het voorgestelde permanente vetorecht dat de machtige "sponsors" van de conferentie voor zichzelf hadden gereserveerd.

De Nederlandse delegatie, geleid door Eelco van Kleffens, maakte een belangrijk deel uit van dit verzet van de kleinere landen tegen de suprematie van de P5. Australië nam de leiding op zich van een groot blok van kleinere landen dat zich verzette tegen het permanente recht van veto. Uiteindelijk dienden 22 staten formele moties in om de voorgestelde formule te wijzigen of volledig te elimineren. Typerend was een verklaring van Peter Fraser, de premier van Nieuw-Zeeland die zei dat door het vetorecht "het werk van de Veiligheidsraad zou worden gereduceerd tot een futiliteit". De minister van Buitenlandse Zaken van Egypte, Badawi Pasha, maakte er bezwaar tegen dat de grootmachten "zowel rechter als jury zouden zijn in hun eigen zaak". Francis Forde, vicepremier van Australië zei: "er is een fout gemaakt die we moeten corrigeren op deze conferentie".

Hoe de grootmachten de gedelegeerden ringeloorde

Geconfronteerd met deze weerstand, planden de grootmachten tegenmaatregelen tijdens avondbijeenkomsten in het penthouse van het Fairmont Hotel in San Francisco. De gedelegeerden van de kleinere landen werden onder geheime surveillance gesteld. De naoorlogse situatie waarin de deelnemende landen in San Francisco zich bevonden, betekende een grote invloed van de grote overwinnaars, die er niet voor terugdeinsden om het buitenlandse beleid van die kleinere landen te manipuleren.

Het hoogtepunt van de tirannie van de grootmachten in San Francisco was een directe poging tot intimidatie door VS-senator, Tom Conally, tevens voorzitter van het comité dat zou gaan beslissen over het lot van de Veiligheidsraad. Hij schreef in zijn memoires dat hij letterlijk het voorgestelde handvest door midden scheurde waarbij hij de gedelegeerden "strijdlustig aankeek", met de mededeling dat zij óf akkoord gingen óf naar huis. Een andere keuze was er niet.

Toch waren er een aantal landen die het dreigement trotseerden waardoor de grootmachten gedwongen werden om een compromis voor te stellen: in ruil voor aanvaarding door de kleinere landen van het vetorecht van de P5 werd de belofte gedaan dat over tien jaar een

1955 - een herziening van het Handvest zou plaatsvinden. In feite was de aanvaarding door Nederland van de Jalta-formule expliciet gebaseerd op die belofte dat het VN-Handvest in 1955 herzien zou worden. In San Francisco gaf Eelco van Kleffens, bij het weergeven van de Nederlandse oppositie tegen de Jalta-formule, het juridische dilemma aan: de Veiligheidsraad kreeg zowel "quasi-judiciële functies bij zijn bevoegdheid om geschillen te beslechten, en tegelijkertijd de uitvoerende macht om die beslissingen te handhaven".

De Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken wees erop dat zonder wijzigingen in de formule en vooral wanneer een permanent lid partij is bij een geschil: "de garantie van elementaire onafhankelijkheid die elke quasi-judiciële beslissing van de Veiligheidsraad zou moeten karakteriseren, lijkt te falen".

Tijdens de conferentie stelde Nederland - door veel andere staten gesteund - dat een speciale herzieningsconferentie van het Handvest in 1955 teneinde een meer democratische VN te realiseren, in feite een verplichtende voorwaarde was voor de aanvaarding van het Handvest in San Francisco.

De geest van deze constitutionele belofte is ingebed in het Handvest in artikel 109 (3). Maar tot op de dag van vandaag heeft de VN nooit een dergelijke herzieningsconferentie gehouden. De minister van Buitenlandse Zaken van Ecuador, Camilo Enriquez, gaf wellicht het beste de "vrees van de rebel" weer: "De almachtige wil van een enkele staat tegens de consensus van de anderen is een ontegenzeggelijk voorbeeld van anarchie binnen een schijnbaar internationaal georganiseerde wereld".

Ruim zeventig jaar later, gezien de huidige conflicten in Syrië, Oekraïne, Congo, Israël-Palestina, en ook de wereldwijde milieucrisis, wordt de wijsheid van de rebellen van San Francisco steeds prominenter.

Bronnen:

United Nations Conference on International Organisation (UNCIO), Volumes I, III, and XI, UN-DPI, 1945.
Guardian, 7 September 2015.

Dr. Shahr-Yar Mahmoud Sharei verricht onderzoek naar het VN-Handvest en internationaal recht aan de Universiteit van Kent. Hij is tevens lid van de Council van de World Federalist Movement (WFM) en grondlegger van het Centre for United Nations Constitutional Research (CUNCR), een think tank die zich onder meer richt op de uiteindelijke inlossing van "de belofte van San Francisco". Dr. Shahr-Yar Mahmoud Sharei is te bereiken via: shari@cungr.org

DELEGATES:

EELCO N. VAN KLEFFENS, Minister for Foreign Affairs;
Chairman
ALEXANDER LOUDON, Ambassador to the United States; Vice Chairman
H. J. VAN MOOK, Lieutenant Governor General of the Netherlands East Indies
J. C. KIELSTRA, Minister to Mexico
VICE ADMIRAL C. E. L. HELFRICH
CHARLES O. VAN DER PLAS, Deputy Lieutenant Governor General of the Netherlands East Indies
MAJOR GENERAL A. G. VAN TRICHT
FATHER L. J. C. BEAUFORT

NETHERLANDS

De Nederlandse delegatie, San Francisco 1945

VN Handvest artikel 109

Lid 3

Indien zulk een conferentie niet gehouden is vóór de tiende jaarlijkse zitting van de Algemene Vergadering die volgt op de inwerkingtreding van dit Handvest, wordt het voorstel om zulk een conferentie bijeen te roepen geplaatst op de agenda van die zitting van de Algemene Vergadering, en de conferentie zal dan gehouden worden indien daartoe wordt besloten door de Algemene Vergadering met een gewone meerderheid van stemmen en door de Veiligheidsraad met de stemmen van zeven willekeurige leden.

Klein beginnen

door Erik Kaper,
oud-leraar geschiedenis / Culturele en Kunstzinnige Vorming

Wij kunnen de kranten niet openslaan of wij worden geconfronteerd met zaken als de nieuwe democratie, nieuwe politieke partijen/bewegingen, eurosceptis, vele vormen van populisme en allerlei vormen van rumoer in de politieke arena.

Steeds vaker wordt de vraag gesteld of burgers in een land nog tevreden zijn over de huidige politieke stand van zaken en terecht of onterecht klagen over ons democratisch bestel.

Om het allemaal nog wat ingewikkelder te maken waait er in vele landen ook nog eens een fikse nationale wind, die de politieke discussie vaak verstikt.

Natuurlijk moeten wij ons realiseren en ook erkennen dat dit nu kennelijk de stand van zaken is, ook in Europa, maar blij hoeven wij niet te zijn. Daarom is het verheugend te mogen constateren dat er groepen/instellingen zijn, die proberen positief te denken en met name de jeugd pogen te overtuigen om eens letterlijk en figuurlijk over de grens te kijken, niet meteen te oordelen en veroordelen, van alles kennis te nemen om tot redelijk inzicht te komen en open te staan voor andermans meningen en opvattingen!

Zo'n instelling, die al meer dan een kwart eeuw heel goed functioneert, is het MODEL EUROPEAN PARLIAMENT NEDERLAND in Den Haag. Zij richt zich op bovenbouwleerlingen van VWO/HAVO in heel Nederland en poogt hen via een uitgebreid debatcircuit kennis te laten maken met landen van de Europese Unie en hen pleitbezorgers te laten worden van vergaande Europese samenwerking. Natuurlijk is indoctrinatie uit den boze en mag er in ruime mate kritiek uitgeoefend worden. Geen enkele organisatie wordt daar slechter van!

In oktober/november worden tientallen scholen in Nederland aangeschreven met het verzoek om mee te doen aan provinciale voorronden, die meestal plaatsvinden in het provinciehuis. Er worden actuele onderwerpen aangeleverd, inclusief een probleemstelling, op velerlei gebied. Iedere school vaardigt vier of vijf leerlingen af, die zich in hun onderwerp hebben verdiept, en in oefensessies op hun school bewezen hebben de stof aan te kunnen. Ook heeft iedere school een vaste begeleider, die alles coördineert en het aanspreekpunt is voor de organisatie. Deze organisatie gaat er wel vanuit dat de leerlingen het belang inzien van een Europese Unie of in ieder geval erkennen dat eng nationalistisch denken niet bevorderlijk is voor Europese en/of internationale samenwerking. Dus klein en vroeg beginnen met voornoemd besef is een belangrijke achterliggende gedachte!

De leerlingen van elke provincie vergaderen in hun eigen commissie (bijvoorbeeld Volksgezondheid en Voedselveiligheid, Buitenlandse Zaken, Economische Zaken, Milieubeheer) met hun eigen specifieke vraagstuk twee dagen lang, debatteren, maken ruzie over alles en nog wat, bedrijven dus politiek en hebben toch na twee dagen een

resolutie opgesteld met een oplossing voor hun vraagstuk. Deze oplossing moet iedere commissie dan verdedigen in een plenair debat in de provinciezaal met een publiek van begeleiders, ouders, vrienden en kennissen. In deze plenaire zitting mogen alle leerlingen meedoen en hun mening geven.

Er zijn meestal zes commissies met dus zes onderwerpen, die diep op de materie ingaan. Er wordt daarbij behoorlijk wat gevraagd van de leerlingen/delegatieleden. Aan het einde van ieder debat wordt er gestemd over de ingediende resolutie en kan het napraten beginnen. Emoties lopen dan vaak hoog op, maar dat zegt veel over de betrokkenheid van deze parlementariërs in de dop! Zelfs in de bus/trein naar huis gaan de debatten soms nog door en zo hoort dat bij onderwerpen, die er toe doen!

Annemijn de Vries, één van de deelnemers aan het Model European Parliament.

Iedere school mag, na een vergadering van de begeleiders, een leerling afvaardigen, die het nu landelijk gaat opnemen tegen leerlingen (allen dus winnaar van de provinciale voorronden) uit het hele land. Deze landelijke sessie duurt een week, meestal eind september/begin oktober. Wederom eerst commissievergaderingen (nieuwe onderwerpen!) in een provinciehoofdstad, waar opnieuw resoluties moeten worden gemaakt en daarna twee dagen plenair vergaderen in de oude Tweede Kamerzaal aan het Binnenhof in Den Haag.

Belangrijk en volkomen in de geest van het over de grens kijken is de opdracht aan de leerlingen om te debatteren namens een ander land van de Europese Unie. De leer-

lingen worden zo gedwongen in hun voorbereiding zich in te leven in de politiek en cultuur van een ander land. Je kan dus een opvatting moeten verdedigen, die niet de jouwe is. Natuurlijk vergeten de leerlingen dit wel eens en ventileren dan toch in het vuur van de strijd hun eigen mening! Dat wordt hen nooit kwalijk genomen.

Na het plenaire debat en de stemming over resoluties is het Europese circus afgelopen, maar niet voor iedereen! De namen van de leerlingen die naar de mening van de begeleiders het er het best van af hebben gebracht, worden in een feestelijke sfeer genoemd en deze leerlingen mogen internationaal door. Zij mogen dan in een land van de Europese Unie nog een laatste keer debatteren met leerlingen uit vele Europese landen (in het Engels) over weer nieuwe onderwerpen.

Daarna is het feest voorbij en gaat de organisatie zich voorbereiden op een nieuw seizoen.

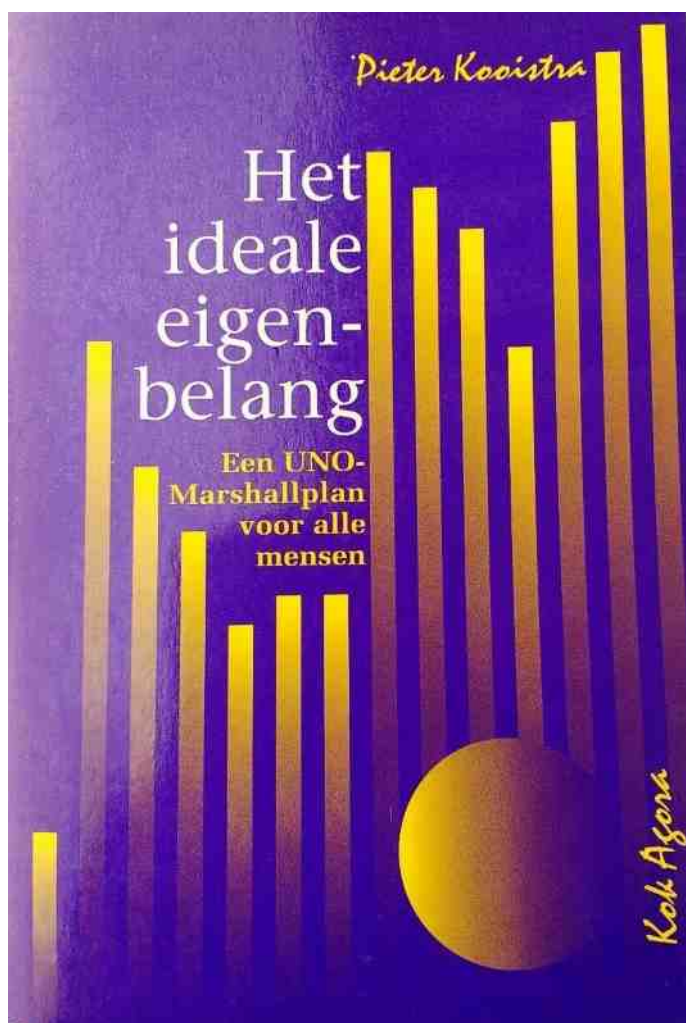
Ik heb het bovenstaande geschreven als begeleider en verheug mij ieder jaar weer op een nieuw politiek jaar voor jeugdige Europese parlementariërs. Klein beginnen is de titel van mijn verhaal, waarmee ik bedoel dat niet vroeg genoeg begonnen kan worden om kinderen het besef bij te brengen dat zij niet alleen in Nederland leven, maar ook in Europa en uiteindelijk in de wereld!

Voor verdere informatie:

Model European Parliament Nederland

Montesquieu Instituut, Den Haag

Tel.: 070 3630105

Zou het niet ideaal zijn om een nieuwe economie te bedenken?

"Een nieuwe economie waar je op een andere manier rijk kunt worden"

door Henry Mentink

Hoe vaak heeft u ook al niet die zin "zou het niet ideaal zijn" gezegd. Het ging dan over een mooier huis of een betere baan. Voor heel even laat u uw gedachten de vrije loop en het wordt door iedereen geaccepteerd dat u even droomt van iets mooiers. En vaak komen die dromen ook uit. Want alles wat u om u heen ziet is ooit begonnen met die veel genoemde zin: zou het niet ideaal zijn dat. . . . Denk eens aan Philips die een lamp bedacht terwijl in nog geen enkel huis stroom voorhanden was.

Zo ook onze economie. Zoals het hier en nu werkt en tot in alle uithoeken van de wereld is dat ooit ook eens bedacht. Maar iedereen ziet ook de mankementen van diezelfde economie en ga er dan maar aanstaan om te roepen: zou het niet ideaal zijn als er ooit een economie zou zijn die armoede niet alleen bestrijdt maar fundamentele oplossing biedt voor gelijke rechten op eten, verzorging, geluk en onderdak?

Daar moet je dan wel topeconoom voor zijn om een nieuwe economie te bedenken. Echter een nieuwe economie door een econoom laten bedenken is hetzelfde als een fietsmaker vragen een nieuwe fiets te ontwerpen. Wat krijgt u dan? U raadt het al: een fiets.

Daarom is het helemaal niet zo gek dat Pieter Kooistra als kunstenaar met revolutionaire ideeën kwam voor een geheel andere economie. Hij had zijn sporen al verdiend door een geheel nieuwe marktformule voor de verkoop van kunst te bedenken: hij is de bedenker een oprichter van de eerste kunstuitleen in Nederland.

*Kunst van Pieter Kooistra
"Heldere Klant"*

Wat hij bedacht was simpel en revolutionair tegelijk. De huidige economie heeft als belangrijk uitgangspunt: kosten gaan voor de baat uit, oftewel eerst werken dan geld (loon) ontvangen. Vanuit dit principe is onze hele economie opgebouwd.

Maar je kunt óók zeggen: het is onze maatschappelijke plicht om goed voor elkaar én de natuur te zorgen. Dus,

vroeg hij zich af, zou je niet een economie kunnen bedenken waar de rechten van de mens niet een sluitstuk zijn maar een uitgangspunt. Van daaruit begon hij de zaken om te draaien en kwam op de eerste gedachte: een basisinkomen voor alle mensen – wereldwijd.

En . . . hadden we gezegd; het moest een nieuwe economie zijn, dus vond hij dat de financiering niet met het geld uit de huidige (oude) economie gedaan moest worden, maar uit die nieuwe economie zelf.

Het tweede belangrijk uitgangspunt was: Laat de huidige economie maar even voor wat ze is. We zetten er 'gewoon' een geheel nieuwe economie naast, die als in een goed huwelijk wel aansluit op de huidige economie, maar waarbij de twee economieën hun eigenheid behouden. De huidige economie met de meer mannelijke eigenschappen en de nieuwe met meer vrouwelijk eigenschappen, want dat laatste is wat er nog aan ontbreekt in de huidige maatschappij. Hij bedacht een nieuwe (munt)eenheid voor deze nieuwe economie: de uno. Tevens uitdrukkinggevend aan eenheid in de wereld.

Maar hoe financier je dat dan?

In de huidige economie geldt het bruto nationale product (BNP) als uitgangspunt voor het in omloop brengen van geld. Dit in tegenstelling tot vroeger toen de goudvoorraad bij de banken als standaard diende. De nieuwe economie, zoals Pieter Kooistra die bedacht, moest niet het BNP maar de overall aanwezige overcapaciteit als standaard hebben. U moet daarbij niet denken aan een voorraadjie boter dat nog ergens in een Brusselse schuur ligt opgeslagen, maar de overcapaciteit die gekoppeld is aan de vraag. Overcapaciteit die nu dus concreet benut gaat worden in een economisch verband.

Ik geef een drietal voorbeelden:

1. Denk daarbij even aan de "overcapaciteit" in de vorm van het vele vrijwilligerswerk. Werk dat niet gewaardeerd wordt in geld. En . . . zonder dat we het bewust weten is vrijwilligerswerk van groot economisch belang; nu al zou zonder vrijwilligers de huidige economie in elkaar storten.
2. Overcapaciteit – of anders gezegd – "de niet in de huidige economie gewaardeerde capaciteit" zou je ook kunnen vinden in "schone lucht". Ook daar kunnen we niet zonder, want zonder schone lucht zou er niet eens leven mogelijk zijn, laat staan een economie. Internationaal wordt er momenteel al veel gesproken over verhandelbare emissierechten, zodat het idee om een prijskaartje te hangen aan schone lucht al vorm begin te krijgen.
3. Maatschappelijke rol van bedrijven als extra. Het wordt wel eens vergeten wat bedrijven voor de maatschappij doen. Zo zou er in Eindhoven geen PSV-stadion geweest zijn zonder Philips; om maar een willekeurig voorbeeld te noemen.

In zo'n nieuwe economie kun je de waarde van overcapaciteit uitdrukken in de genoemde uno's en die verdelen als basisinkomen over alle mensen. Hoe dat technisch gaat voert te ver voor dit stuk, immers over de huidige economie zijn ook boeken vol geschreven.

Laten we het simpel trachten uit te leggen. Als we al die vormen van overcapaciteit in één potje doen dan is het toch logisch dat we deze totale capaciteit van deze Aarde gelijk gaan verdelen over iedere wereldburger; een wereldbasisinkomen dus. Dat is ons mensenrecht. Iedereen evenveel recht op wat deze Aarde te bieden heeft.

De Stichting heeft berekend dat een basisinkomen van 250 uno's (vgl. met € 250) in Mozambique zou leiden tot een stijging van het BPN met 327 % voor dat land en in Zwitserland zou het met 0,8% stijgen. Zo'n relatief klein bedrag kan al heel veel gelijktrekken.

Maar zijn we er als we een nieuw geldstelsel bedenken? Nee dus, er is meer.

Het basisinkomen is een gesloten geldstelsel waarin ook alleen producten gekocht kunnen worden uit die overcapaciteit. Dus geen sigaretten of boter; dat gaat via de reguliere economie. Pieter Kooistra stelde zich voor dat het basisinkomen gericht was op ontplooiing.

Niet gericht op het blind aanwakkeren van productie; het gaat om producten met een verhaal. Het "Max Havelaar of Eco verhaal" is uitgangspunt in zijn economie. Zorgvuldig omgaan met elkaar en het milieu. Ons zelf en de natuur ontplooiën en niet gebruiken/misbruiken.

Kunst van Pieter Kooistra "Evoluon"

Sociocratie

Een derde belangrijk onderdeel is een nieuwe vorm van maatschappelijke besluitvorming die nodig is. Want wie beslist over al dit moois. We hebben daar wel iets anders dan politiek voor nodig. Politiek hoort bij de huidige 'mannelijke' economie.

Hij noemde dat sociocratie. In de gesprekken die ik met hem had noemde ik het, om het simpel te houden: "een feestje bouwen". Let u maar eens op: elk leuk en geslaagd familiefeestje wordt sociocratisch georganiseerd, zonder dat die term bekend is. Er is geen directeur, geen logistiek manager of secretaresse en toch loopt alles op rolletjes. Waarom zou deze vorm van organiseren niet op grotere schaal kunnen? Dat kan dus wel: Prof. G. Endenburg is er op gepromoveerd, nadat hij het eerst jaren lang in zijn eigen en vele andere bedrijven had beproefd. En met succes.

En dit gegeven gebruikte Pieter Kooistra om te berekenen dat je alle mensen over de hele wereld in slechts acht (u

leest het goed: 8) organisatielagen met elkaar kunt verbinden. Hierdoor voelt iedereen zich betrokken; bovendien weet men van tevoren dat niet de mening van 51% kan worden opgelegd aan de andere 49%. Sociocratie regelt dit prima en efficiënt en . . . per saldo als resultaat minder gepraat en gemor. Bij sociocratie wordt er in plaats van stemmen gewerkt met het geven van een consent. Een voorstel wordt net zolang bijgeschaafd totdat iedereen er zijn consent (geen bezwaar) aan kan geven. Aan het begin wat meer gepraat en overleg, maar dat verdient zich in de uitvoering dubbel en dwars terug. Het vierde element is de relatie tussen consument en producent. Nu wordt via marktonderzoek onderzocht hoeveel van iets geproduceerd moet worden. Het resultaat kent u. Regelmatig worden producten op de markt gedumpt (vaak in de 3e wereld) met alle verstoringen van dien; en de economen maar denken dat "vraag en aanbod" het vanzelf regelt. De huidige economie is dus niet een evenwicht van vraag en aanbod maar: vraag en aanbod en weggooien.

Waarom niet vooraf vraag en aanbod aan elkaar verbinden. Een abonnementsvorm is daar een voorbeeld van en Pieter Kooistra introduceerde eigenlijk met de Kunstuitleen, die hij in 1955 bedacht, deze gedachte in de kunst. Een ander voorbeeld is het groenteabonnement van Odin, dat aantoont dat je ook voedsel in abonnementsvorm kunt distribueren.

In onze moderne tijd biedt internet daarvoor nog veel meer mogelijkheden. Pieter heeft ooit eens in de jaren '80 laten uitrekenen of zijn systeem voor een wereldbasisinkomen wel op één grote computer kon. Er werd hem bevestigd dat dit mogelijk was; toen nog niet wetend dat inmiddels internet beschouwd kan worden als die "grote computer".

Als vijfde aspect zouden we nog willen noemen de VN ofwel UNO. Pieter Kooistra had primair zijn plan opgehangen aan de mensenrechten. We herhalen een belangrijke zin hieruit nog even.

Artikel 25 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens.

"Iedereen heeft recht op een levensstandaard die hoog genoeg is voor de gezondheid en het welzijn van zichzelf en zijn gezin, waaronder begrepen voeding, kleding, huisvesting en geneeskundige verzorging en de noodzakelijk sociale diensten, alsmede het recht op voorzieningen in geval van werkloosheid, ziekte, invaliditeit, overlijden van de echtgenoot, ouderdom, of een ander gemis aan bestaansmiddelen, ontstaan ten gevolge van omstandigheden onafhankelijk van zijn wil. Moeder en kind hebben recht op bijzondere bijstand en zorg, Alle kinderen, al dan niet wettig, zullen dezelfde sociale bescherming genieten".

Om dit te organiseren zag hij een belangrijk rol weggelegd voor de VN. Uiteraard dan wel op een andere manier georganiseerd (sociocratisch) en met andere taken. In onze global village van de toekomst is het nodig om over

landsgrenzen heen te denken en te organiseren en dat kan alleen met een goed opgezette VN.

Tenslotte

U bent nu zover gekomen met lezen van dit stuk en denkt wellicht: "net even teveel idealen op een hoop". Bedenk dan dat we u aan het begin van het verhaal niet gevraagd hebben een nieuwe fiets als ideaal te hebben. We praten over grootse wereldproblemen waarmee we alleen met groots denken een stap verder kunnen komen.

Ja maar . . . zult u misschien nog zeggen. Je kunt toch niet zomaar een nieuwe economie bedenken met een eigen puntensysteem. Ik kan u zeggen dat er op meer dan 1000 plaatsen over de hele wereld proeven lopen, veelal met zogenoemde LETS systemen. Een ander bekend voorbeeld is Curitiba in Brazilië waar de burgemeester al in de jaren 70 een puntensysteem voor afval en openbaar vervoer bedacht en dat nu tot een welvarende en goed functionerende stad in een ontwikkelingsland is uitgegroeid.

Bij de stichting Uno-inkomen beginnen we gewoon dicht bij huis. Het Veerhuis. De woonplaats van Pieter Kooistra, die hoopte dat die plek eens een broedplaats van nieuwe ideeën zou worden.

Het Veerhuis

Met zijn gedachtegoed als uitgangspunt hebben we bijzondere plannen ontwikkeld om van het Veerhuis een mooie plek te maken waar nieuwe gedachten samenkomen.

Met het ideaal van Pieter Kooistra hopen we te ontdekken dat je met het huidige geld alleen maar materiële dingen kunt kopen; dingen en diensten die in geld zijn uit te drukken.

Maar, hoe zit het met geluk, gezondheid, gezonde lucht, vrijheid? Allemaal "producten" waaraan in onze huidige marktordering geen waarde wordt toegekend, die dus ook niet te koop zijn.

In de nieuwe economie ontdek je dat het niet uitmaakt of je rijk bent of arm, jong of oud, gezond of mindervalide. Iedereen kan altijd wel één of meer van zijn kwaliteiten aanbieden. Ook daarin zit een omdraaiing van de kijk op economie. Kijken naar wat iemand wél kan in plaats van wat hij/zij niet kan. In de nieuwe economie is iemand die arm is juist een 'gat in de markt'. Waarom? Iemand die arm is kan niet terecht in de huidige economie, dus heeft heel veel tijd en potentieel aan te bieden (overcapaciteit) voor die nieuwe economie. Dé kans om "rijk" te worden.

We zien het al voor ons.
Het toekomstige journaal van 20.00 uur:

“De street-index in Amsterdam en New York is met 26 punten gestegen – dit als gevolg van een positieve stemming in de nieuwbouwwijken en musea. De Ecotrend Watchers Index (EWI) toont weer een opwaartse lijn na de terugval van vorige week. De health-index gaf een stabiel beeld te zien. Weliswaar is het aantal hartklachten beduidend gedaald, op het gebied van de luchtwegen worden juist meer klachten gesignaleerd. Tenslotte de mobiliteits-index. Deze vertoont een sterke groei van het aantal persoonlijke contacten via de internet-snelweg. Dit gaat gepaard met een evenredige daling van de verplaatsingen per auto, vooral tussen de grote steden. Tot zover het journaal”.

Was de Dow Jones index ook niet ooit een reflectie van het ideaal ?

(dit artikel is gebaseerd op het boek “Het Ideale Eigenbelang – een UNO-Marshallplan voor alle mensen”, 1993, geschreven door Pieter Kooistra)

Henry Mentink is ondernemend en idealistisch en weet mensen enthousiast te maken om na te denken over een nieuwe economie/maatschappij. Momenteel is Henry bezig met het opzetten van een (inter-)nationaal centrum voor de nieuwe economie in het Veerhuis te Varik, de plek waar Pieter Kooistra woonde. Henry heeft Pieter persoonlijk gekend en 7 jaar met hem samengewerkt o.a. in het doordenken van de wijze van opzet van de eerste professionele wereldwinkel in Nederland (1994) en de coöperatieve opzet van de deelauto-organisatie MyWheels waarvan de kiem gelegd is in 1993.

Een nieuwe wereldorde?

door Syne Fonk, bestuurslid WFBN

Bijna geen enkel land in de wereld is in staat om binnen zijn eigen grenzen orde op zaken te stellen en te zorgen voor zijn burgers.

Miljoenen Amerikanen, om een voorbeeldje te noemen, leven in tentenkampen en achterbuurten.

Nederland staat bij uitstek bekend als haven voor vlucht kapitaal, multinationals met brievenbusfirma's en dergelijke. De BV Nederland.

Daarbij is Nederland een van de meest vervuilde plaatsen ter wereld. Dit ondanks onze Gouden Eeuw waarin wij veel geroofd hebben en het feit dat wij nog steeds tot de top tien van rijkste landen in de wereld behoren.

Noem eens vijf landen die een voorbeeld zouden kunnen zijn voor een te vormen wereldparlement? Zelfs Europa valt uit elkaar laat staan, op een nog veel grotere schaal, de wereld willen besturen!

Het vraagt, wanneer je op wereldschaal zoiets wilt, om totaal nieuwe vormen van, lokale, burgerparticipatie, lokaal bestuur en stemrecht met zeggenschap voor burgers. Nieuwe vormen kortom zoals bijvoorbeeld Schumacher die schetste (Small is beautiful) en Ecofilosofie door Skolimowski.

Die nieuwe vormen, sporadisch aanwezig, worden door de oude structuren in de weg gestaan. Wij worstelen met onze, zelfbedachte, oude vormen en wetten. Die wetten, regels en structuren staan vernieuwing en vooruitgang al jaren in de weg.

Een voorbeeld?

De auto die 1 op 40 rijdt bestaat al ongeveer sedert de jaren 70. Zou die invoeren helpen om onze milieuprobleem aan te pakken denk je? Hoe komen wij aan een Dieselgate waar blijkt dat alle auto-industrieën hebben meegedaan aan het manipuleren van al zwaar verouderde en achterhaalde uitstootnormen in deze 21e eeuw? In wiens belang?

Wereldfederalisme is in de vorige eeuw ontstaan. De nieuwe eeuw, al weer 17 jaren oud, vraagt om een nieuwe aanpak. Een besef dat zorg voor al het levende een eerste voorwaarde is alsmede het beschikbaar hebben, en kunnen vervullen, van alle basisbehoeften voor iedereen. Nieuwe uitgangspunten kortom.

Een basisinkomen is daar een poging toe met verschillende haken en ogen als; wie gaat er bepalen en betalen of en door jouw recht? Een onder curatele staande belastingdienst of een bureaucratische gemeente die niet zorgt voor zijn burgers?

En dat met, ook hier in Nederland, grote groepen mensen die op straat leven en afgesloten zijn van basisvoorzieningen. Onder curatele staan. Jaren leven(?) van enkele tientjes in de week.

Die vervulling van behoeften en het stimuleren van het individu, daar zijn wij op dit moment nog ver vanaf ondanks alle mooie bedoelingen en doelstellingen.

De natuur holt achteruit. Het individu zit steeds meer vast in allerlei juridische regels en voorschriften. Wordt afgeluisterd en vastgelegd, in de weg gezeten, aan alle kanten. De illusie van een vrij land of wereld.

Oorlogen om water en welvaarts(!)ziekten staan bovenaan de agenda in deze wereld. Beide gedirigeerd door het bedrijfsleven. Evenals dat bij vaccinaties, milieuvervuiling, en slecht onderwijs het geval is en het onderwijs moet aansluiten bij het bedrijfsleven?? Zijn dat onze waarden?? Waarden die wij graag aan onze kinderen leren? De waarden van de EG 'Economische Gemeenschap'

Najaarsbijeenkomst "werldfederalistische boom"

verslag door Marjolijn Snippe

Datum 5 november 2016, locatie: Meeting Plaza, Utrecht.

WFBN-voorzitter Frans Vermeulen opent de bijeenkomst. Hij refereert aan het 70-jarig bestaan van de WFBN in 2018. We gaan ons voorbereiden op de viering daarvan. Voorts informeert hij de aanwezigen dat ons lid van de Raad va Adviseurs, professor Theo van Boven heeft voorgesteld om intensiever samen te werken met de NVVN. Frans vindt dat een goed plan.

Hij geeft aan dat er geen absolute definitie van werldfederalisme bestaat. Het concept is aan verandering onderhevig en wordt constant geactualiseerd in het globaliseringsproces. Daarbij is belangrijk dat het individualisme niet wordt aangetast. Bij werldfederalisme gaat het niet alleen om beeldvorming; ook praktisch moet het betekenis hebben. Als voorbeeld verwijst Frans Vermeulen naar "de week van de dialoog". Dit is een landelijk gebeuren waarmee in Rotterdam in 2002 is begonnen n.a.v. 9/11. Op deze bijeenkomsten informeren mensen elkaar over wat zij belangrijk vinden, en zoeken ze waar ze elkaar kunnen vinden (de stam van de boom). Welke vormen worden in welke activiteiten omgezet? De Esperantolesen van Rob Moerbeek zijn een goed voorbeeld, en ook de werkgroep WereldRechstOrde waar Jan Willem van Leenhoff de Federatie van Indiaanse stammen aan de orde bracht. Ook noemt Frans in dit verband de activiteiten van de Assadakaa gemeenschap.

Het thema van de najaarsbijeenkomst is het opzetten van een werldfederalistische boom. Wat voel en denk je bij het woord "werldfederalisme"?

Frans vraagt **Marco van Hulten** als eerste aan te geven hoe hij daar in staat.

Marco stelt zich voor. Hij is oceanograaf in momenteel werkzaam in Frankrijk. Eind van het jaar komt hij definitief terug naar Nederland. Hij is vooral geïnteresseerd in CETA en TTIP en uiteraard het klimaatverdrag van Parijs (COP21). Ook de presidentsverkiezingen in Amerika houden hem bezig. Volgens hem zijn de enige redelijke kandidaten Jill Stein en Gary Johnson. Hij attendeert de aanwezigen op een documentaire van Adam Curtis over "Hypernormalisation".

Wouter ter Heide legt uit dat we leven in een tijd waar de verwezenlijking van het werldfederalisme mogelijk is. Ook voor andere groepen die willen samenwerken. Al die stromingen hebben de wind in de rug.

Floris Methorst vindt dat binnen de WFBN er sprake is van veel hobby's en ideologieën. Het werldfederalisme geeft volgens hem heel specifiek aan dat het gaat om een

ontstaan vanuit het bedrijfsleven.

Wij hollen onszelf uit als westerse samenleving en denken ondertussen dat het beter gaat. De illusie van de betekenis van economische groeicijfers. Het enorme verval niet (willen) zien.

Onze waarden? Tulpen, klompen en molens toch? O ja, en kaas. Of? Geld?

Werldfederalisme vraagt om mensen die in hun kracht staan, durf hebben en een eigen weg durven volgen. Daar alle ruimte voor krijgen.

De structuren zijn oud. De individuen onbewust. Niet nieuwe structuren! Die zijn er alleen ten dienste van de mens, het individu. Tijdelijke opstapjes zijn het om daarna snel op te heffen voordat zij opnieuw gaan denken belangrijk te zijn en een eigen leven gaan leiden en lijden.

Geen wereldparlement maar netwerken van burgers over de hele wereld die alle ruimte krijgen te bouwen aan een nieuwe wereld. Naar eigen inzicht. En dat is iets wat je niet moet willen besturen. Dat gaat ook niet. Bijvoorbeeld Facebook en Google lijken dat intussen aardig te begrijpen.

Gebruik de besturen om zichzelf op te heffen en de aangebrachte schade te herstellen. Om tijdelijk nog te faciliteren en overgangsvormen te maken richting burgerzelfstandigheid. Het besturen als model is oud en Out. Burgerparticipatie de overgangsvorm richting zelfstandigheid.

Denk aan de uitspraak van de Russische minister (februari 2017) dat de westerse dominantie in de wereld is afgelopen. Wij zijn hier in Europa niet meer van belang op het wereldtoneel. Ook Amerika is een ondergeschikte speler in het veld.

Deze eeuw is aan het individu en de individuele vrijheid om deze wereld met elkaar op eigen wijze vorm te geven.

Werk is er in het opheffen van oude structuren en het ruimte maken voor het individu. In deze schets zit ook een basis voor een nieuwe WFBN werk- en organisatievorm.

Er is het een en ander te doen. De wereld is aan de mensen met natuurbesef in willen leren van de natuur en natuurvolkeren (in zoverre die nog niet uitgeroeid zijn).

De structuren omvormen en opheffen is onze uitdaging waarmee het individu geboren wordt. Ruimte krijgt. De werldfederatie in zijn zuiverste vorm. De WFBN zou daar enige rol in kunnen spelen.

Het gaat niet om de WFBNof welke organisatie dan ook. De natuurlijke mens die wordt geboren. Geestelijk bevrijden van is de weg en in harmonie leven met de natuur en die de ruimte geven.

samenwerkingsverband tussen verschillende culturen. Als voorbeeld noemt hij het eedgenootschap Zwitserland. Het gaat om een pact waarbij afspraken worden gemaakt om de verschillen te overbruggen – met name op wereldschaal. Ook Floris is voorstander van intensievere samenwerking met de NVVN.

Rob van Paradijs sluit zich aan bij hetgeen Floris zei. Hij vult verder aan dat er sprake is van onvoorspelbare patronen. Door de nieuwe ontwikkelingen van het Internet komen de mensen zelf tot oplossingen. Wereldfederalisme is ontstaan uit noodzaak (na WOII).

Henry Mensink vindt dat wereldfederalisme in eerste instantie om verbinding gaat, waarbij de eerste verbinding die met jezelf moet zijn. Pas als je goed met jezelf bent verbonden kan er sprake zijn van verbinding met de ander. Lokale initiatieven zijn de juiste weg om tot een wereldfederatie te komen.

Ted Marchena vindt het belangrijk om je een wereldburger te voelen, hetgeen met zich meebrengt dat je compassie toont, zich kunnen verplaatsen in de ander. Samenwerking met de ander moet gebaseerd zijn op respect voor de ander. Ook het basisinkomen vindt hij een heel belangrijk punt dat meer belicht moet gaan worden.

Rob Moerbeek refereert aan de begrippenlijst van Chris van Huijzen, en deelt die later uit. Ook Rob vindt samenwerking met andere organisaties belangrijk en dan met name met de NVVN. Ook contacten met mensen elders in de wereld op voet van gelijkheid communiceren (Esperanto). Onderwerpen zoals wereldburgerschap en basisinkomen moeten aandacht krijgen. Noodzaak tot internationale samenwerking heeft zich met een dreigende ecologische ramp aangediend. Bewustwording van de 17 prioriteiten van de VN voor duurzame ontwikkeling is belangrijk. Voorts moeten de brievenacties doorgaan en de boom blijven groeien.

Jan Willem van Leenhoff belicht dat globalisering zowel positieve als negatieve aspecten heeft. Zo is de huidige macht van Monsanto slecht voor het milieu, maar tegelijkertijd is er een Monsanto tribunaal opgericht. Jan Willem was erbij. We moeten als consument gericht kopen. Naar aanleiding daarvan merkt Frans Vermeulen op dat het wereldfederalisme “door de maag” gaat.

Frans Micklinghoff informeert de aanwezigen dat ons blad Eén Wereld circuleert op de ministeries van Buitenlandse Zaken en van Veiligheid en Justitie. Hij vindt dat federalisme niet alleen bij de VN relevant is maar ook lokaal, in de straat. We moeten niet met ons hoofd in de wolken lopen, maar met beide benen op de grond. Verder belicht hij het subsidiariteitsprincipe.

Leonard Kater daarentegen vindt het juist goed om met het hoofd in de wolken te lopen. Je moet er ver boven hangen om het geheel te kunnen zien. Onze planeet nu is ethno- eco- en geno-cidaal. Hij refereert aan het boek van Peter Knoope “Het Westen onder vuur; de haat verklaard”. Ook richt hij de aandacht op het belang van de cyclus van het regenwater.

Ton Macel. Toen Ton 29 jaar geleden voor het eerst hoorde over de WFBN had hij een soort Aha-Erlebnis. Hij had het al uitgevonden. Hij gaat uit van de soevereiniteit van de totale mensheid (inclusief dierenrijk). Hij wil dan ook geen soevereiniteit geven aan deelgemeenschappen. Ton is geen voorstander van subsidiariteit. Hij is een wereldcentralist. Wel moet het geheel gedragen worden van onder naar boven, en de macht moet goed verdeeld worden.

Paul Berendsen noemt het wereldfederalisme als een overkoepelende structuur, waarbij niet vereist is dat het “ideaal” is. Democratie is nodig voor een goed functionerende federatie. Vandaag de dag zijn veel mensen niet

Korte toekomstbeschuwing

door Frans H. Micklinghoff

Iedereen wil graag weten hoe de toekomst eruit zal zien. Maar helaas, er bestaan geen glazen bollen die met zekerheid de toekomst voorspellen. En ook al bespeur je trends, de lijn mag je nooit doortrekken. Want behalve in de reeks 1, 2, 3, 4, 5 enz. is geen enkele reeks of tendens domweg door te trekken. Alhoewel? Is Trump als president van de VS nu een trendbreuk?

We zijn massaal gek geworden

Een ding is mijns inziens duidelijk: dit mooie land (Nederland dus) is massaal gek geworden. De aloude, en niets met de slavernij van doen hebbende Zwarte Piet, moet als hulpje van de Heilige Nikolaas nu in allerlei kleuren van de regenboog geschminkt worden. Leuk voor Greenpeace en de gayscene, die beiden de regenboogvlag voeren als veelkleurig teken van hoop dat het ooit eens goed zal komen. Na het kinderfeest is ook het Kerst- en Paasfeest de pineut. Want politiek correct moeten we elkaar prettige decemberdagen wensen en de paasdagen zijn door diverse grootwinkelbedrijven omgetoverd tot een lentefeest. Wanneer de activisten die hierachter zitten hun energie zouden gebruiken om alle militaire parades (waar ook ter wereld gehouden, dus ook in Moskou en Peking) om te bouwen tot vredesmanifestaties (waar geen tank meer rijdt en de parades verboden wordt) dan wordt hun energie écht goed aangewend. Maar om een kinderfeest en twee christelijke feesten de vernieling in te helpen, nee, dat is echt geen goed idee. Als suikerpatiënt (diabeticus mellitus 2) ben ik persoonlijk een fel bestrijder van het Suikerfeest en ben van mening dat in het kader van de volksgezondheid het Suikerfeest van staatswege onmiddellijk verboden moet worden en zij die het alsnog vieren streng bestraft moeten worden (240 uur taakstraf minstens, maar een maandje knorren op water en brood lijkt me ook wel goed).

Maar waar hebben we het eigenlijk over? Over hoe we feesten vieren! Terwijl alom rond ons het spook van het terrorisme rondwaart, daardoor de maatschappij dreigt ontregeld te worden, de privacy van de burgers belangrijk wordt aangetast en er een soort politisering van onze maatschappij wacht. Het terrorismespook in Europa bedreigt in hoge mate onze vrijheid.

Wat zijn de problemen?

Wat zijn de echte problemen? Het opkomend populisme? Dat zeker niet. Want democratie betekent toch dat het volk regeert? Wel, via het populisme kan het volk regeren. Maar moet dat via referenda? Of via volksvertegenwoordigers die niet verder kijken dan de volgende verkiezingen en niet het welzijn van de volgende generatie voor ogen hebben? Moeten we misschien het voorstel van David Van Reybrouck omarmen en onze volksvertegenwoordigers per lot aanwijzen? Of moeten we de nationale staat ver-

tevrede met een federale structuur: in de Verenigde Staten wordt de federale overheid veelal verguisd. Er moeten minder grenzen komen. Vrijhandel is alleen in het belang van kleine groepen. Het internationale systeem zag er hoopvol uit na het einde van de Koude Oorlog. Grootmachten bevechten elkaar thans in andere landen (bijvoorbeeld Syrië). Helaas zitten we nu in een nieuwe Koude Oorlog waarvan de militarisering profiteert.

Marjolijn Snippe geeft aan dat zij het belangrijk vindt dat we op beide niveaus actief zijn, dus zowel lokaal als mondiaal. Het gaat om een duaal traject. Lokaal moet een sterke samenhangende basis gelegd worden voor het op mondiaal niveau democratisch gecontroleerd kunnen oplossen van de problemen die op lokaal niveau niet kunnen worden opgelost. Kernwapenafbouw zal mondiaal gecoördineerd moeten worden en ook bijvoorbeeld de oprichting van een nieuw VN agentschap dat gaat zorgen voor een eerlijke verdeling van de natuurlijke rijkdommen op deze wereld.

Emile van Essen benadrukt het belang van normen en waarden. Dat is te leren. Hij stelt voor dat twee of drie leden van de WFBN gaan deelnemen aan UEF training op de Federalistische Academie. Ook wil hij de tentoonstelling van de Union of European Federalists naar Nederland halen. De essentie is volgens Emile, dat het niet gaat om macht, maar om bewustzijn.

Frans Vermeulen vindt dat federaliseren een permanente levensles is. Hij schreef daar een stuk over in de herfsteditie van Eén Wereld. Frans wil het draagvlak voor wereldfederalisme verbreden, waarbij betekenisgeving een belangrijke plek inneemt. Machtsvorming en federalisme zijn elkaars tegenpolen. Wijsheid, duurzaamheid, solidariteit en trouw zijn kernbegrippen, waarbij de groep zichzelf corrigeert. Bij federalisme gaat het om "Eén voor allen – Allen voor één".

Na de pauze vond er - nadat een groepsfoto was genomen - een levendige discussie plaats. De algemene teneur was dat we vernieuwend moeten bezig zijn en ons meer op de toekomst moeten richten.

De volgende punten werden belangrijk gevonden:

meer directe invloed gaan uitoefenen op de politiek, benadrukken dat iedereen moet profiteren van de vooruitgang, dat de verscheidenheid aan culturen gerespecteerd moet worden, dat we ons hard gaan maken voor de afbouw en uiteindelijke eliminatie van kernwapens, het uitroeien van honger in de wereld, het invoeren van een wereldbasisinkomen, en nieuwe vormen van democratie zoeken.

Afsluitend vroeg de voorzitter of de deelnemers de bijeenkomst een rapportcijfer wilden geven. Het gemiddelde kwam uit op een 7,8. Met andere woorden: het was een geslaagde bijeenkomst.

regaand verbouwen en zorgen dat zoveel mogelijk zaken op het laagste bestuursniveau komen te liggen (geheel in de lijn van het federalisme)?

Nog wat problemen? Zijn we opgewassen tegen een pandemie? Zijn we voorbereid op een bankcrash van systeembanken? Zijn we klaar voor een snelle en forse zeespiegelstijging? En weten we wat de straling via allerlei telefoonpalen (G4 en G5 netwerken) en satellieten voor een invloed hebben op de mens? Zeker, het ooit zo dreigende gat in de ozonlaag sluit zich en van de zure regen horen we al jaren niets meer. Maar niet alles lost als sneeuw voor de zon op. Want als de prijzen voor ruwe olie weer stijgen, belanden we vanzelf in een epoque van hyperinflatie en blijven de oorlogen om de macht over de energie uitbreken en voortduren.

Beweren dat er geen problemen zijn is de kop in het zand steken.

Het grootste probleem

Ooit hadden we de pest, waar een kwart van de bevolking in Europa vroegtijdig aan overleed. Daarna kregen we de cholera (en de bof en kinkhoest), waartegen we vaccins ontwikkelden en waarom we schoon en veilig drinkwater gingen produceren en het afvalwater gingen reinigen. De Cfk's in ijskasten werden verbannen en het jarenlang toenemend gat in de ozonlaag begon zich te sluiten. We worstelen nog met het probleem van ooit eindigende fossiele brandstoffen en de totale overschakeling naar zonne-energie (NB. Ook windenergie is uiteindelijk zonne-energie). En we zitten in een permanente spagaat van behoud van natuur en een immer toenemende bevolking waarvoor huizen gebouwd moeten worden. In feite was de twee-kind politiek van China nog niet zo gek en zou op heel de wereld moeten worden ingevoerd. Want de toename van de wereldbevolking is in feite de grootste bedreiging voor onze aardkloot. Want hoe al deze monden te voeden als we er nog een paar miljard bij krijgen? Voordat we de Sahara (en nog een paar van dit soort grote zandbanken) hebben omgetoverd tot sappige weiden en vruchtbare akkers zijn we zeker een paar generaties verder. We hebben wel de kennis om dit te realiseren, maar (nog?) niet de politieke wil!

Europa valt uiteen

Laten we de draad van het begin van dit verhaal weer oppakken. Wat kunnen we over de toekomst zeggen?

De Brexit is de eerste stap van een uiteenvallend Europa. De tendens is duidelijk. Overal zien we de opkomst van anti-Europese partijen. Het zal een rommelige periode worden met uit de euro tredende landen. Uiteindelijk zal zich wel een noordelijk blok vormen met een Neuro (Zweden, Noorwegen, Finland en misschien Denemarken), een zuidelijk blok met een Zeuro (Spanje, Portugal, Italië en Griekenland en misschien Frankrijk), een middenblok met een Deuro (Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Nederland en misschien België en Polen) en een oostelijk blok met een Oeuro (de voormalige Joegoslavische staatjes, Hongarije, Roemenië, Bulgarije, Tsjechië en Slowakije en misschien ook Polen). Hoe dit zal verlopen en wanneer kan onmogelijk nu beschreven worden. Tussen de vier euroblokken (die dan het instrument van

devalueren en appreciëren vrijelijk kunnen toepassen) zal zoveel mogelijk het principe van vrijheid van mensen, kapitaal, goederen en diensten (de vier grondpijlers van de gemeenschappelijke Europese markt) in stand worden gehouden. De rol van de ECB zal er een worden van scheidsrechter tussen de vier euro's. En in het midden ligt dan Zwitserland als baken van stabiliteit met een eigen Zwitserse frank als permanente toetssteen voor de vier euro's. Wanneer we dit plan (dat er nog niet is, maar waar we wel serieus over moeten nadenken) niet omarmen krijgen we zeker na de Brexit ook een Franxit, een Nexit en een Grexit en zijn we echt ver van huis. Want een uiteenvallend Europa zal een verwoestend effect hebben op de economie.

Kortom, hier is de oplossing geschetst voor een confederaal Europa om een verder zich desintegrerend Europa te voorkomen. Journalistiek gesproken hebt u net 'een primeur' gelezen.

Vluchtelingen en terrorisme

De draad verder spinnend moeten we het tweede mega-probleem onder ogen zien. Europa zou nu onder de stroom vluchtelingen moeten opbloeien. Want door de geschiedenis heen heeft Europa altijd sterk geprofiteerd van een toestroom van immigranten. Nieuwe kennis, gebruiken en culturen poetsen de door de eeuwen heen in Europa de uitgesleten en platgetreden paden aardig op. Maar het met de instroom meekomende terrorisme zet in dit geval een domper op de feestvreugde. Ingegeven door een religieus fanatisme wordt haat gezaaid, en wie haat zaait zal haat oogsten. We hebben al gezien dat de grenzen bij Griekenland, Hongarije, Oostenrijk steeds hoger worden en al bijna onneembare vestigingen zijn geworden. Die trend zal zich doorzetten en verspreiden na iedere terroristische aanslag. Dat is een feit. Daarvan kunnen en mogen we niet weggijken. Het fort Europa zal steeds moeilijker bereikbaar worden. Omwille van de eigen veiligheid. Dan rest ons nog slechts één oplossing: opvang in de regio, ofwel de deal met Turkije koesteren. Of we dat nu leuk (en moreel verantwoord) vinden of niet. De enige oplossing is natuurlijk dat aan de oorlogen en wanorde een einde wordt gemaakt en het goeddeels in puin liggend Syrië (en deels ook Irak, en Libië) weer wordt opgebouwd. Een ding moeten we dan niet doen! Dat is de fout maken dat in deze landen een staatsbestel naar westers voorbeeld kan worden ingevoerd. Bij deze landen en culturen horen sterke mannen, hoort corruptie en vriendjespolitiek. Het zal een lang proces worden (enkele generaties) voordat in deze landen (ook Egypte, Tunesië, Algerije, Marokko en Iran) zoiets leeft als een scheiding tussen kerk en staat en de maatschappij daar een vreedzaam naast elkaar leven van verschillende opvattingen en culturen zal vertonen. Die cultuuromslag zal met schokken en stoten gepaard gaan. De zgn. Arabische lente was zo een stoot en schok. Maar het heeft echt geen lente gebracht. Voordat het daar écht lente wordt zijn we tientallen jaren verder.

Trendbreuk?

Donald Trump is gekozen als president van de Verenigde Staten (VS). Zowel in de VS als in Europa wordt zijn

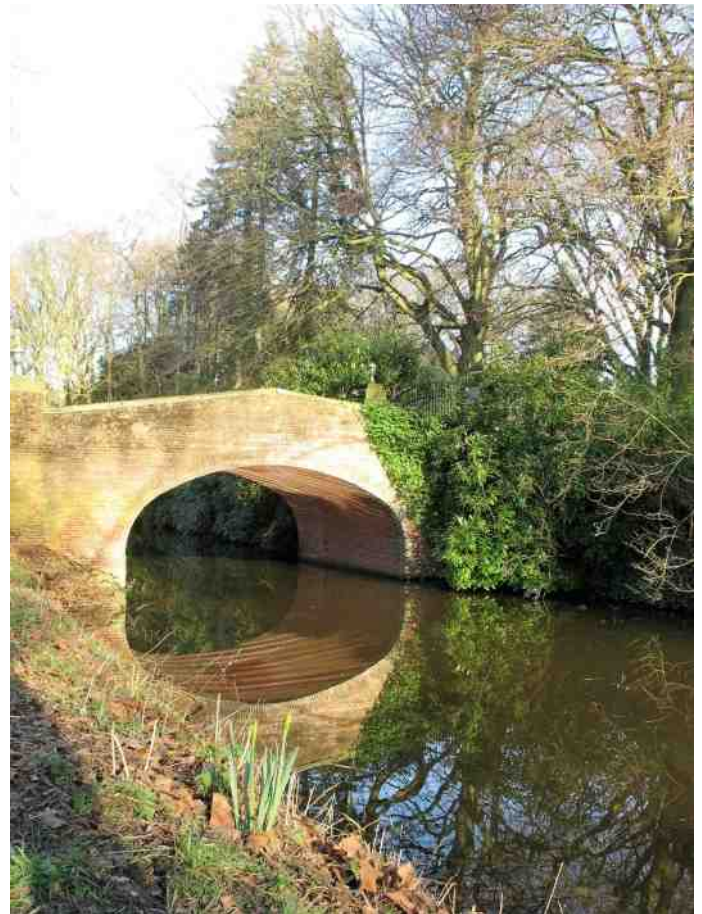
verkiezing getypeerd als 'de boze boeman die de wereld wel eens in een diepe crisis of wellicht een oorlog zal stormen'. Waarom eigenlijk? Trump is een zakenman. En zakendoen en oorlog voeren gaan niet goed samen. Zeker zal hij eerst alles in het werk stellen om Amerika beter te laten functioneren. Minder werkloosheid betekent meer Amerikanen aan het werk. Dat kan alleen wanneer handelsgrenzen worden opgetrokken. Zodat producten uit goedkope landen (China, Taiwan, India, Pakistan) met het overschrijden van de Amerikaanse grens duurder worden. Met als resultaat dat je dergelijke producten goedkoper en dus beter in de VS kan laten produceren. Dat levert werkgelegenheid op in de VS. Het gevolg: minder gesleep van containers over de wereldzeeën en minder luchtvracht. Die sectoren zullen het moeilijk krijgen. Maar in de VS zal het leger van boze ontevreden mannen slinken. Want zij krijgen werk. Wat Trump verder allemaal heeft geroepen vóór de verkiezingen zal wel grotendeels worden ingeslikt. Want vóór de verkiezingen en na de jacht wordt het meest gelogen. Zo ook nu. Overigens is zijn verkiezing een goede waarschuwing voor Europa. Want al heeft opponent Hillary Clinton bijna 2 miljoen stemmen méér gekregen, het heeft haar qua aantal kiesmannen niet geholpen. Zo een vertoning willen we in Europa toch nooit hebben? En tegen TTIP hoeft niemand meer te protesteren, want dat is van tafel. Ja, de verkiezing van Trump zou wel eens tot verdere ontspanning in de wereld kunnen leiden. Omdat Trump veel kaarten zal zetten op de bestrijding van het aan de wortels van de democratie knagend terrorisme.

Sluipend gevaar

Natuurlijk kan de strijd tussen China en Japan om een aantal (piepkleine) eilandjes een gewapend conflict opleveren waar de VS zich mee bemoeien. Het Turkije van Erdogan heeft aspiraties die gevaarlijk kunnen uitpakken. De Palestijnse kwestie is een bron van conflicten en zolang daar voor alle partijen geen echt tevreden stellende oplossing komt kan dit zomaar veranderen in een flink conflict. Maar dit zijn allemaal conflicten die met verstand en wijsheid wel zijn op te lossen. Ernstiger is het afbrokelen van het gezag van het Internationaal Gerechtshof en het Strafhof. Steeds meer landen zeggen hun relatie op, omdat zij het gezag van deze twee hoven niet willen erkennen. Ernstiger is ook de sluipenderwijs opwarmende Aarde en de daarmee gepaard gaande uitsterving van talloze dieren en planten. Zouden we een blik kunnen werpen op de Aarde in 2090 en zouden we dan zien dat duizenden diersoorten het loodje hebben gelegd, de Aarde kaal geplunderd is, wat zouden we dan NU moeten doen? Kunnen we er nog wel iets aan doen? Zijn we niet al over het point of no return? Zeker is dat we de dijken moeten verhogen. Want als de dijken breken ... Zijn we er al niet te laat mee? Ach ja, die Tv-serie was wel aardig, maar niet realistisch en geen goede wake-up call. In werkelijkheid zal het er veel dramatischer aan toe gaan. Met wat flessen water en een op batterijen werkende radio op zolder gaan zitten? Laten we er niet aan denken. Ik wens u oprecht een goed en prettig 2017! Oh ja, ik denk dat voor heel veel van onze problemen de oplossing ligt in het federaliseren van onze maatschappij.

Eigenlijk moeten we dat eens flink doordenken en op papier uitwerken. Als de WFBN zich daar eens op concentreert?

2017, een nieuw jaar. Het jaar waarin we echt inhoud geven aan het begrip federalisme!

Ware democratie

door Wouter ter Heide

In zijn inauguratierede hield President Donald Trump de Amerikanen voor dat 20 januari 2017 herdacht zal worden als 'de dag dat de mensen weer de ware heersers werden in het land'. In feite riep hij daarmee Amerika uit tot gidsland naar de ware democratie. Een ongehoorde pretentie die Trump nooit waar zal kunnen(!) maken, omdat de ware democratie geen republikeins maar een alomvattend maatschappelijk (vredes-)ideaal is.

Voor de realisatie daarvan zullen wij (als wereldbevolking) te rade moeten gaan bij het democratiseringsproces, dat nog(!) steeds niet is uitgekristalliseerd. En datzelfde geldt voor het menswordingsproces, dat daar gelijke tred mee houdt. Alomvattende evolutionaire wordingsprocessen die innig met elkaar verweven zijn.

Dit impliceert dat – in tegenstelling tot het vertrouwen in Trump en zijn volgelingen – het overstijgende vertrouwen in een betere wereld, alleszins gerechtvaardigd is. Tegen de de niet te stoppen (voor uit) gang van de evolutie is nu eenmaal geen kruid gewassen.

Uit het archief

Met dank aan Willy Rademakers-Weel, die ons dit materiaal ter beschikking stelde.

Haar vader (overleden op 46-jarige leeftijd in 1974) was lid van de WFBN vanaf de jaren '50.

IDENTITEIT

Namen	W e e l
Voornamen	Johannes Petrus
Geb. datum	22 Juli 1928
Geb. plaats	Koedijk (N-H)

Deze kaart bewijst, dat de houder als Wereldburger is ingeschreven. Hij erkent zijn medeverantwoordelijkheid als lid der Wereldgemeenschap.

Handtekening: *J. P. Weel*

ADRES

Straat	No. 137
Plaats	St. Pancras N.H.
Land	Nederland.

NEERLANDS CENTRUM
1775
AMSTERDAM
POSTBUS 4098
POSTGIRO 565875
MEMBER OF
REGISTRATIE WERELDBURGERS

- MEDEDELINGEN -

Aan de Bewoners van 's ZOMERS BUITEN wordt hierdoor medegedeeld - ter verzekering van een zo goed mogelijke regeling - dat wij het op prijs stellen, indien U voor het bekomen van event. nodige gasmunten, van petroleum, event. bestellingen en het telefoneren, zoveel mogelijk van de volgende tijden op werkdagen gebruik maakt:

des morgens van 9 tot 10 uur
tussen de middag van 1 tot 2 uur
des avonds tussen 5 en 6 uur.

Zeer noodzakelijke, plotseling ongekomen telefoongesprekken vallen hier vanzelfsprekend buiten. **DES ZONDAGS ZO MIN MOGELIJK**, omdat wij niet altijd thuis zullen zijn.-

- VUILNIS -

Men wordt beleefd verzocht op **WOENSDAGAVOND** de vuilnisbakken buiten te zetten, daar ze op Donderdagmorgen vroeg gehaald worden.-

- STOKEN -

Het stoken met **DENNENAPPELS** en **DENNENHOUT** is v e r b o d e n , daar dit schadelijk is voor kachels en pijpen.-

Met beleefde dank voor Uw medewerking,
De Beheerder,
J. P. WEEL

BOEKBESPREKINGEN

Hebben we hier nu voor gekozen?

Boekbespreking door Frans Vermeulen

Wim van Dinten schreef in 2015 een boekje met bovenstaande titel[1]. Omdat het onder andere te maken heeft met de manier waarop wij, WFBN-leden, het federalisme interpreteren lijkt het mij nuttig om er een boekbespreking aan te wijden.

Onderwerp: betekenisgeving

We kunnen alleen maar denken, voelen, willen en doen, omdat we de onderwerpen die daaraan ten grondslag liggen betekenis geven. Als ik mijn boterham smeer, dan kan ik niet het idee hebben dat ik net zo goed een vloertegel met boter kan besmeren. Nee, de boterham heeft een betekenis, namelijk 'eetbaar, voedzaam voor mij'. De handeling op zich heeft geen betekenis: ik zelf geef er betekenis aan. Heel veel dingen geven we spontaan een betekenis die past bij het na te streven doel, als een schoen aan een voet. Wim van Dinten heeft 30 jaar van zijn leven besteed aan de invulling van het begrip '-betekenisgeving'. Hij ziet het als een kernbegrip, waarmee je tal van situaties die als een 'mist' om je heen hangen op hun merites kunt beoordelen en zie: de mist trekt op!

Op dinsdag 25 oktober 2016 gaf hij een voordracht aan de leden van de Rotaryclubs in Bergen op Zoom. Hij doorspekte zijn voordracht met tal van voorbeelden. Toen ik later in mijn archief dook viel het me op dat zijn visie correspondeerde met wat ik eerder tijdens een bestuursvergadering van de WFBN op 17 november 2007 te berde had gebracht.

Ik grijp nu eerst terug op dat moment van negen jaar geleden, toen ik Chris Townsend citeerde. Ik zal daarna zijn woorden matchen met wat van Dinten alle mensen op het hart wil drukken.

Chris Townsend waarschuwt ons voor het reële gevaar, dat bij veel mensen het virtuele 'spectacle' (een gedroomde "werkelijkheid") de echte werkelijkheid gaat verdringen, waar-door de mens vereenzaamt en beroofd wordt van zijn individuele, spirituele kracht:

"We can characterize the post-Enlightenment evolution of visual modes within culture in terms of spectacle. (Things get bigger: consider the shift from the Panorama in the 1800s through ever larger cinema screens up to the IMAX; consider also the ever growing width of the TV-screen – it's no longer a box in the corner, now it's half a wall.) We can at the same time understand this schema-

tic history in terms of verisimilitude[2]. (Things get realer: a Panorama may look real, but it cannot make the same claims on the recording of presence as the photograph or the film). We have not yet, and hopefully never will, reach the state of blind aspirations of mediation within modernity: the substitution of its wholly convincing analogue for reality, with the added guarantee of spectatorial control. In such a scenario, you witness the world without really experiencing it; and though you may be absorbed by this world, you do not pay critical attention to it. Crary suggests that "spectacular culture is not founded on the necessity of making a subject see, but rather on strategies in which individuals are isolated, separated, and inhabit time as disempowered"[3].

Ik heb zelden zo'n sterke passage onder ogen gehad, waarin het gevaar van de introversie van de verlichte burger zó duidelijk werd neergezet in de context van de post-moderne westerse cultuur. We moeten ons vrijmaken van de zucht naar het panorama: van het idee dat

we in een concept, bijvoorbeeld onze kernvisie (april 2001), de werkelijkheid (ook een toekomstige) kunnen 'vangen'. Het beeld kan zódanig de werkelijkheid verdringen dat we mentaal a.h.w. oplossen in dat beeld, zonder dat we dat in de gaten hebben, zonder dat we beseffen dat we in onze dromen verdrinken.

Van Dinten verzet zich tegen conceptualisering en roept ons op om ons bewust te worden van het even simpele als harde feit dat we de dingen een betekenis geven. Twee mensen kunnen aan één en hetzelfde ding een totaal verschillende betekenis geven. Van Dinten maakte in de VS een bosbrand mee. Deze werd met het laten aanrukken van zoveel mogelijk water bestreden. Een indiaan vertelde hem dat dit zinloos was, omdat de Aarde al zo lang ze bestaat bosbranden kent en meestal wordt de natuur er alleen maar beter van. Ze ontstaan door blikseminslag en zorgen ervoor dat de natuur zich op die manier reinigt en vernieuwt. De indiaan bezag de bosbrand door de bril van een 'evolutionaire betekenisgeving', zo stelde van Dinten, terwijl de brandweer een 'rationele betekenisgeving' hanteerde, zo van 'vuur moet je doven, want vuur vernielt en dat is slecht.' Een derde manier is de 'sociale betekenisgeving' en daarbij liet van Dinten zien wat er nu in Turkije gebeurt. Massaal geven Turken een betekenis aan het land "Turkije" (nationalisme) en geven Erdogan als het ware de opdracht om alle "haat" jegens "Turkije" de kop in te drukken, terwijl geen enkele Turk weet wat "Turkije" is. Niemand weet dat. Maar 'sociale betekenisgeving' kan ook gunstig uitpakken, als ze gepaard gaat met een rationele betekenisgeving. Van Dinten liet een filmpje zien van Japanse schoolkinderen die de opdracht kregen om een vlot te maken met het materiaal dat ze zelf bij elkaar zochten. Spontaan ontwikkelde zich in dat proces een leider die zijn intelligentie gebruikte om andere leerlingen te helpen bij het oplossen van constructieproblemen. Het leiderschap ontstond niet door een "democratische" (!) keuze, maar door een praktische werkelijkheid: de intelligentie van de leider. 'Werkelijkheid' is datgene dat werkt. Dat is het tegenovergestelde van 'droom' en 'utopie'.

Tenslotte maakte van Dinten ons erop attent dat veel mensen het betekenisgeven reduceren tot 'zelfreferentiële betekenisgeving'. Dat is een manier van betekenis geven waarbij de betekenisgever zelf het ijkpunt van de betekenis is. Als ik mijn boterham smeer is dat een voorbeeld van een 'zelfreferentiële betekenisgeving' van het boterhamsmere. Een goede zaak dus. Maar het wordt anders als een politieke partij de hele werkelijkheid beziet door de bril van een 'zelfreferentiële betekenisgeving'.

Dan kan het gebeuren dat een politiek leider aan zijn kiezers vraagt: "Willen jullie meer of minder Marokkanen?", terwijl hij het antwoord eigenlijk niet hoeft af te wachten, want hij heeft zelf de volgelingen dat antwoord, namelijk zijn antwoord, al met de paplepel ingegeven. Volgens van Dinten is dit geen uitzondering: elke politicus in de cultuur van het westen gaat op de 'zelfreferentiële' betekenisstoer om zoveel mogelijk stemmen te winnen, waardoor de kiezer geen enkele mogelijkheid meer heeft

om echt te kiezen. Trouwens, ook kiezers gaan massaal zelfreferentiële te werk. Ze beelden zich in dat ze kiezen. Ze "kiezen" de politicus die beantwoordt aan hun eigen spiegelbeeld en dat werkt vice versa, een vicieuze (hermeneutische) cirkel. Deze introversie met zijn virtuele 'kijk op de werkelijkheid' legt een mist over de echte politieke realiteit.

Een voorbeeld is de klucht tussen Trump en Clinton. Een volk van 200 miljoen dat alleen deze twee 'kandidaten' voor het presidentschap weet op te leveren, is het slachtoffer van een massahysterie: een direct gevolg van de massale 'zelfreferentiële betekenisgeving'. Elke Amerikaan beeldt zich in dat hij dé oplossing heeft voor een bepaald probleem en heeft niet in de gaten dat hij het zélf is die het probleem mede creëert. Wég rationaliteit, wég het zicht op de doorgaande veranderingen (evolutie) en wég het belang van sociale verbanden. "Hebben we hier nu voor gekozen?" zal te zijner tijd de kritiek op de nieuwe president zijn. Kiezers hebben dan niet in de gaten dat dit procedé zich duizendmaal herhaalt: in het politieke bestel, maar ook in de wereld van de economie en de maatschappelijke vraagstukken.

De conclusie is dat we bij onszelf te rade moeten gaan hoe bepaalde 'standpunten' ons bewustzijn in gijzeling houden en benevelen. Dat kunnen we doen door ervoor te zorgen dat een oplossing past bij een probleem, zoals een schoen past bij een voet en een voet bij een schoen!

[1] Wim van Dinten, Hebben we hier nu voor gekozen?, Wijk bij Duurstede, 2015

[2] schijnwaarheid.

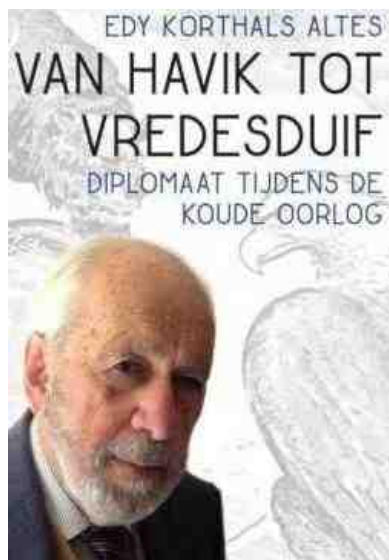
[3] Chris Townsend, The Art of Bill Viola, London 2004, p.12.

Van havik tot vredesduif

door Rein Heijne, bestuurslid Huis van Erasmus

Onlangs is het boek "Van havik tot vredesduif" van oud-diplomaat Edy Korthals Altes verschenen. Altes is een van de mensen die met zijn betoog Quo Vadis? ook een bijdrage heeft geleverd aan het boek De boemerang van oorlog en geweld – Een hedendaagse samenspraak over Erasmus' visie op oorlog en vrede [i]. Met zowel die bijdrage als met de uitgave van zijn boek toont Altes zijn ernstige verontrusting over de sterke stijging van de wereldwijde militaire uitgaven na de val van de Muur.

Tijdens zijn loopbaan als diplomaat in de periode van de Koude Oorlog nam Altes publiek stelling tegen de wapenwedloop en besloot hij terug te treden als ambassadeur in Madrid. Op openhartige wijze verhaalt hij over zijn metamorfose van hardliner tot vredesactivist. In dit boek laat hij zien wat hem ten diepste beweegt. Na zijn diplo-

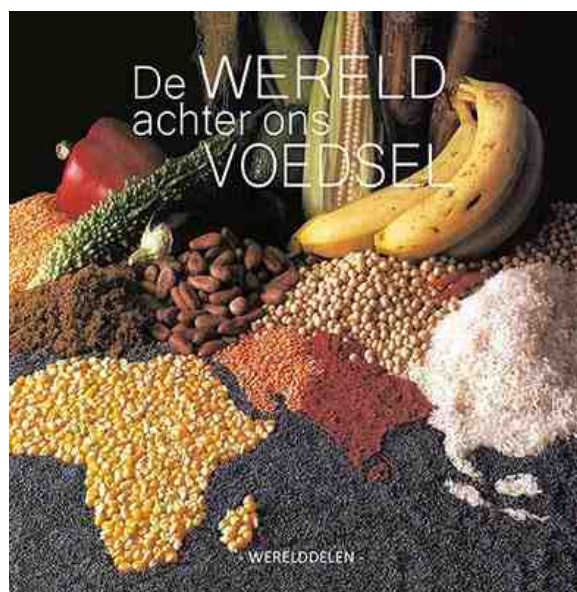
De wereld achter ons voedsel

door Jan Willem van Leenhoff

Kunnen we op een duurzame manier de wereldbevolking voeden in harmonie met de natuur en de draagkracht van de aarde? Deze vraag staat centraal in 'De wereld achter ons voedsel'.

'De wereld achter ons voedsel' schetst een beeld van de belangrijkste feiten, cijfers en prognoses op het gebied van de voedselvoorziening, nu en in de toekomst. Vanuit verschillende invalshoeken wordt gekeken naar de wereldvoedselvoorziening en hoe deze zich ontwikkelt. In samenhang bezien wordt zo inzichtelijk waar het in essentie mis gaat en belangrijker nog, hoe het anders zou kunnen.

Volgens prognoses groeit de wereldbevolking van 7,3 miljard nu naar ruim 9,8 miljard wereldburgers in 2050: een stijging van ruim 30% in minder dan 35 jaar. Ook de gemiddelde levensverwachting van de wereldbevolking stijgt en steeds meer mensen in opkomende landen kunnen zich, door de toenemende welvaart, een voedingspatroon veroorloven met meer vlees en zuivelproducten. De vraag naar voedsel, energie, water en grondstoffen zal de komende decennia dan ook flink toenemen.

De productie van méér voedsel lijkt op het eerste gezicht dé oplossing om de voedselvoorziening voor een groeiende wereldbevolking veilig te stellen. Tegelijkertijd is realiteit, dat we tegen steeds meer grenzen aanlopen. Uit onderzoek blijkt dat de wereldbevolking nu al een equivalent van anderhalve Aarde gebruikt om op het huidige welvaartsniveau te blijven. De draagkracht van de Aarde wordt daarmee ruimschoots overschreden. We zullen dus uiterst zorgvuldig met onze middelen moeten omgaan. Als mensheid teren we snel in op onze reserves. Doorgaan zoals nu is dan ook geen optie.

matieke loopbaan richtte hij zich op de ontspanning tussen Oost en West en de ontwikkeling van een nieuw veiligheidsconcept: van wederzijds verzekerde vernietiging naar een wederzijds verzekerde veiligheid. Maar naast een dergelijke pragmatische benadering vind Altes dat ook geestelijke vernieuwing een essentiële voorwaarde is voor een fundamentele verandering in onze omgang met mens, materie en natuur.

Wetenschap, religie en andere levensbeschouwingen hebben, elk op hun eigen terrein, een gezamenlijke verantwoordelijkheid. Zij hebben als doel het welzijn van mensen te bevorderen. Wetenschap houdt zich vooral bezig met analyse, onderzoek en verklaring van verschijnselen. Religie en filosofie richten zich op het geven van betekenis aan een zinvol en leefbaar bestaan en op inzichten die zorgen voor structuur en samenhang in het leven; zij dragen bij aan de persoonlijke ontwikkeling waarin vrijheid en verantwoordelijkheid samengaan.

Volgens Altes kan een nieuwe gezamenlijke koers uitgezet worden uitgaande van vier sleutelbegrippen die velen zullen aanspreken: (1) Verbondenheid, (2) Kwetsbaarheid, (3) Levensdrang en (4) Ontzag, eerbied. De eerste twee: verbondenheid(1) en kwetsbaarheid(2) berusten op harde feiten. Levensdrang (3) is vitaal voor ieder mens. Het begrip ontzag(4), geeft een grondhouding weer die weliswaar in onze cultuur onder druk staat maar potentieel aanwezig is bij alle mensen.

Van havik tot vredesduif is een inspirerend boek dat meer geeft dan herinneringen aan een boeiende diplomatieke loopbaan in het verleden, maar biedt ook inspiratie voor de toekomst.

(1e plaatsing van deze boekbespreking in Signalen uit de Westerse Beschaving Nr. 29)

* Van havik tot vredesduif, Edy Korthals Altes (ISBN 9789463381246). Uitgeverij Aspekt.

[i] De boemerang van oorlog en geweld – Een hedendaagse samspraak over Erasmus'visie op oorlog en vrede. (ISBN 978 90389 2572 1) kost € 13.00 (incl. verzendkosten) en is te bestellen via boemerang@huisvanerasmus.nl

De wereld is gewoon te klein om het westerse voedingspatroon (inclusief veel vlees en zuivel) te exporteren naar de rest van de wereld. We zullen een evenwicht moeten vinden tussen het vergroten van de voedselproductie en het leefbaar houden van de Aarde voor volgende generaties. En het positieve achter dit alles is: het kán. Er zijn geweldige mogelijkheden om veel meer mensen te voeden met eenzelfde niveau van productie van gewassen; door het tegengaan van verspilling, het veranderen van eetpatronen en het voorkomen dat de productie van biobrandstoffen ten koste gaat van de voedselvoorziening.

De wereld achter ons voedsel
Uitgever: Stichting Werelddelen www.werelddelen.nl
71 bladzijden, ISBN: 978-90-820608-2-9

Esperantovertaling

La mondo malantaŭ nia nutraĵo

Ĉu ni povas daŭre nutri la tutmondan loĝantaron en harmonio kun la naturo kaj la subtenkapablo de Tero? Tiu demando centre estas en 'La mondo malantaŭ nia nutraĵo'.

'La mondo malantaŭ nia nutraĵo' skizas bildon de la plej gravaj faktoj, ciferoj kaj prognozoj rilate al la nutraĵoprovizo, nun kaj en la estonto. El diversaj incidaj anguloj oni rigardas la tutmondan nutraĵoprovizon kaj kiel tiu evoluas. Laŭ interrilata rigardo tiel ekkompreneblas kie esence la afero malsukcesas kaj ankoraŭ pli grave, kiel povas okazi alie.

Laŭ prognozoj la tutmonda loĝantaro kreskas de 7,3 miliardoj nun al pli ol 9,8 miliardoj da mondanoj en 2050: plialtiĝo de pli ol 30% en malpli ol 35 jaroj. Ankaŭ la averaĝa vivatendo de la tutmonda loĝantaro plialtiĝas kaj pli kaj pli da homoj en progresantaj landoj povas permesi al si nutraĵoŝablonon, pro la kreskanta prospero, kun pli da viando kaj laktoproduktoj. La mendado pri nutraĵo, energio, akvo kaj krudaĵoj tial konsiderinde kreskos la venontajn jardekojn.

La produktado de pli da nutraĵo ŝajnas je la unua rigardo la solvo por sekurigi la nutraĵoprovizon por kreskanta tutmonda loĝantaro. Samtempe realo estas, ke ni konfrontiĝas kun pli kaj pli da limoj. El ekzameno montriĝas ke la tutmonda loĝantaro uzas nun jam la ekvivalenton de unu kaj duona Teroj, por resti ĉe la nuna prospernivelo. La subtenkapablo de Tero estas grandmezure transirata per tio. Ni devos do plej zorge uzi niajn rimedojn. Kiel homaro ni rapide foruzas niajn rezervojn. Daŭrigi kiel nun ne estas do la taŭga elekto. La mondo simple estas tro malgranda por eksporti la okcidentan nutraĵoŝablonon (inkluzive multe da viando kaj laktaĵo) al la resto de la mondo. Ni devos trovi ekvilibron inter la pligrandigo de la nutraĵoproduktado kaj la konservo de vivipovo de Tero por sekvontaj generacioj. Kaj la pozitivo malantaŭ ĉi tio estas: tio eblas. Estas grandegaj ebloj nutri multe pli da homoj per sama nivelo de produktado de vegetaĵoj; per la malhelpado de malŝparado, la ŝanĝo de nutraĵoŝablono kaj la preventado ke la produktado de biobruĵoj okazu koste de la nutraĵoprovizo.

CORRECTIE

Op pagina 25 van de herfst-editie 2016 van Eén Wereld is bij de boekbespreking door Jan Willem van Leenhoff van het boek OORLOG VERKOPEN de laatste regel van de Esperantovertaling weggefallen. Deze regel luidt als volgt:

Ili ankaŭ provas refuti la ĉeian fidon pri perforto kaj ĉiun provon de pravigo de milita perforto kaj de preparo por tio.

Beter begrip over het conflict Israël en de Arabieren?

door Frans H. Micklinghoff

Iedereen die meent een mening te hebben over Israël en de Palestijnse staat zou, voordat deze mening als 'waarheid' wordt verkondigd, eerst het boek '150 Palestijnse fabels' van Tom S. van Bemmelen moeten lezen. Het zijn wel 377 pagina's die men dan moet doorworstelen. Want het zijn vele keiharde feiten die de fabels weerleggen. Het zijn veel loze en veelal valse slogans die eindeloos herhaald worden en daarmee een schijn van waarheid krijgen. Er wordt veel gekraaid over dit conflict, maar wat zijn die onweerlegbare feiten? In 150 afgesloten thema's wordt met feiten de rondgaande fabels weerlegd. Onzinnige beschuldigingen die veelal eenvoudig te weerleggen zijn. En vertrouwt men de weerlegging niet, eenvoudig internet raadplegen en men ziet via 'you tube' filmpjes hoe de zaak in elkaar steekt. We hebben de proef op de som gedaan en bij 15 van de 150 doorgeprikte fabeltjes het achterliggende materiaal geraadpleegd en – u raad het misschien al – het klopt allemaal. Geen speld tussen te krijgen. Wat niet wil zeggen dat Israël foutloos is. Integendeel. Er kan veel kritiek op de houding van Israël worden gespuid.

Sommige fabels zijn te onzinnig en eenvoudig te weerleggen, maar blijven een hardnekkig leven leiden. Om er maar eens een paar te noemen: Israël is een apartheidsstaat; de Arabieren hebben het in Israël slecht en worden gediscrimineerd; Jasser Arafat was een vrede-stichter; Israël heeft geen bestaansrecht; Israël is geen democratie; De Palestijnse regering is democratisch gekozen; de Gazastrook, de Westbank en de Golanhoogte zijn bezet gebied; een boycot van Israëlische producten brengt de vrede dichterbij; Christenen hebben het slecht in Israël; de kosten van de 'nederzettingen' maken de Israëlische economie kapot; de Europese Unie doet te weinig tegen de Israëlische bezetting; El Fattah en haar leider Abbas zijn gematigd en wijzen elk geweld af; de Palestijnen stammen af van de Filistijnen, enz. enz. Het is maar een kleine greep uit de talloze gratuite beweringen die in dit boek worden weerlegd. Wie dit boek echt zin voor zin en hoofdstuk na hoofdstuk heeft doorgewerkt en beseft dat het hier gaat om onweerlegbare FEITEN, die beseft dat er een groot en ondoorzichtig spel van misinformatie gaande is en het opgraven van de waarheid welhaast onmogelijk. Ondanks dat in 150 gevallen de harde feiten op tafel worden gelegd en de al ingenomen standpunten en stellingen niet snel zullen worden verlaten, omdat men in het eigen gelijk blijft geloven, zal men na het lezen wat voorzichtiger partij kiezen of een stelling innemen. Of dit boek van Tom van Bemmelen zal bijdragen tot een eerlijkere discussie en stellingname mag worden betwijfeld. Maar wie de soepelheid van geest bezit om het geloof in loze beweringen in te ruilen voor gedegen onderbouwde feiten verdient het dit gedegen samengesteld boek te lezen. En is het uitverkocht, een derde druk zit er aan te komen. Daarom, van harte aanbevolen!

150 Palestijnse fabels, door Tom S. van Bemmelen. Uitgeverij Aspect, ISBN 9789461538321.

Stelling:

Klonering van de gemiddelde wereldburger is de meest zekere weg naar vrede.

A. Beekman, Rijksuniversiteit Groningen

AGENDA

AAN ALLE VREDESBEWEGINGEN IN NEDERLAND

Op zaterdag 10 juni a.s. vindt in Centrum Emma, Cremerstraat 245/247, Utrecht van 11 tot 17 uur de jaarlijkse ontmoetingsdag van de vredesbewegingen plaats, waarin zoveel mogelijk vredesbewegingen weer met elkaar zullen praten. Ditmaal wordt de ontmoetingsdag georganiseerd door het Haags Vredesplatform. Voor meer informatie: jan.bervoets@casema.nl

Weg met de Staat!

Boekbespreking door Frans H. Micklinghoff

We hebben een wereld vol met staten. Met een dorpje met wat inwoners krijg je vanzelf ooit een dorpsbestuur, met een polder een polder- of waterschapsbestuur, met een stad een stadsbestuur, met een provincie een provinciaal bestuur en met een staat of land krijg je ooit wel een landsbestuur. Maar waarom hebben we met een wereld vol met staten (nog) geen wereldbestuur? Om dat te begrijpen moet men de ontwikkeling van de Staat bestuderen.

Gemeenschappen organiseren zich en worden Staten en Staten groeien soms uit tot Rijken. Natie-staten regelen vanalles (zoals de eigendomsverhoudingen), bewaken hun identiteit en soevereiniteit, bevorderen nationalisme en eisen gehoorzaamheid. Maar staten bedreigen ook de vrede en bevorderen de bewapening. Denk aan het Europa van de alles en iedereen verscheurende godsdienstoorlog in de 17e eeuw, de kolonisatie, de Eerste en Tweede Wereldoorlog.

Zoals na de Franse revolutie en het Waterloo van Napoleon het congres van Wenen al dansend de grenzen van de natiestaten in Europa vastlegde, zo werd in Jalta en Potsdam de kaart van de Europese natiestaten opnieuw getekend en ingekleurd. Maar 70 jaar later stuiten we op nieuwe fenomenen in een steeds kleiner wordende wereld. De Arabische wereld is behoorlijk in beweging, we zitten ineens opgescheept met een ongrijpbare terrorisme, tal van burgeroorlogen en een niet te stuiten stroom van vluchtelingen. Daarbovenop komt dat onze planeet zwaar wordt mishandeld. Dan duikt nogmaals de vraag op waarom we nog steeds geen wereldregering hebben. Met als vervolgvraag: wat zou een wereldregering kunnen doen? Wie dat wil weten hoeft slechts 130 bladzijden (grote letter) door te werken in het boekje 'Een Wereld zonder Staten', van Dago Steenis. Het enthousiasme voor een wereldregering, voorzien van tal van argumenten, moet iedere ware federalist aanspreken. Daarom, dit boekje mag in de boekenkast niet ontbreken.

Een Wereld zonder Staten, door Dago Steenis, uitgeverij Aspect, ISBN 9789463380201

BRIEVEN

Open brief aan toekomstige formateur

Kerk en Vrede gelooft dat het toenemende geloof in bewapening en geweld eerder leidt tot meer dan tot minder gevaar voor de veiligheid van de werldsamenleving. Daarom schreven Bram Grandia en Greetje Witte-Rang onderstaande open brief aan de toekomstige formateur, die namens het bestuur van Kerk en Vrede aan fractievoorzitters en lijsttrekkers is aangeboden. Hiermee hopen we de kracht van geweldloosheid in Den Haag onder de aandacht te brengen.

Geachte formateur,

Binnenkort gaat u met partijen om tafel zitten in een tijd dat er wereldwijd veel wapengekletter plaats vindt. Daarom willen wij, als leden van de 93 jaar oude pacifistische organisatie Kerk en Vrede, u een aantal aanbevelingen en vragen meegeven ten aanzien van de Nederlandse defensiebegroting en de besprekingen over een Europees leger.

1. Wij pleiten voor een grondige analyse van geweld.

Aan alle inspanningen voor defensie ligt het geloof ten grondslag dat defensie voor veiligheid zorgt. Maar is dat wel zo? Waar is dat geloof op gebaseerd? Kerk en Vrede meent dat dit een hardnekkig bijgeloof is en een ontkenning van de feiten en ervaringen. Wij wijzen dan ook de hier en daar voorgestelde reactivering van militaire dienstplicht af. Dit geldt ook voor het openstellen van militaire dienstplicht voor vrouwen vanwege het 'gelijkheidsbeginsel'. In plaats daarvan pleiten wij voor een grondige analyse van wat geweld is, hoe het ontstaat en welke rol defensie daarbij speelt.

2. Wij pleiten voor een grondige analyse van de vredesmissies in landen als Irak en Afghanistan.

Er zijn inmiddels vele boeken en artikelen geschreven over de effecten van de missies in onder andere Irak en Afghanistan. Daaruit blijkt dat er veel vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de effectiviteit van deze gevechts- en opbouwmissies. Tot op heden heeft dit echter niet geleid tot een herbezinning.

3. Wij dringen aan op een constructief overleg met Rusland als antwoord op de oplopende spanningen tussen Europa en Rusland.

Rusland wordt als schuldige aangewezen bij de oplopende spanningen met Europa. Maar welke rol speelt West Europa hier zelf bij? Is het voortbestaan en de uitbreiding van de NAVO alleen al geen daad van agressie richting

Rusland? In ieder geval kan Rusland het zo ervaren. Het is niet de eerste keer dat vanuit het Westen de aanval geopend werd. Zou het geholpen hebben als in 1991 niet alleen het Warschaupact was opgeheven, maar ook de NAVO? Wij vrezen dat het hameren op een Europese defensiemacht zal leiden tot een nieuwe en wellicht nog heftiger Koude Oorlog. Volgens ons draagt een constructief overleg (niet alleen diplomatiek) met Rusland meer bij aan ontspanning in Europa.

4. Wij menen dat het tijd wordt om de stijgende defensiebudgetten van grootmachten te vervangen door een strategie van wederzijds verzekerde veiligheid.

Er is op dit moment bij alle grootmachten sprake van een enorme stijging van de defensiebudgetten. Deze ontwikkeling is gebaseerd op de zogenaamde Mutual Assured Destruction-strategie (MAD-strategie): het dreigen met massavernietigingswapens en de bereidheid deze ook daadwerkelijk te gebruiken om te voorkomen dat de ander als eerste dezelfde wapens gebruikt.

Wij geloven dat dit leidt tot escalatie, tot grootschalige militaire oefeningen met altijd het risico dat ergens een lokaal conflict uitbreekt met wereldwijde gevolgen. Wij roepen daarom op tot een grondige bezinning op de vraag wat veiligheid werkelijk inhoudt en om op basis hiervan een strategie van wederzijds verzekerde veiligheid te ontwikkelen.

5. Wij pleiten voor een grotere nadruk op diplomatie.

Een groot gevaar is dat de diplomatieke diensten gemilitariseerd worden: het dreigen met- en gebruiken van geweld komt steeds vaker in de plaats van onderhandelingen en gesprek. Hoewel deze ontwikkeling momenteel meer voor de hand lijkt te liggen dan het plaatsnemen aan de onderhandelingstafel, kan juist dáár kan geweld voorkomen worden, door stappen in elkaars richting te zetten.

6. Wij pleiten voor meer openheid over de wapenindustrie.

Er is een sterke lobby van de Europese wapenindustrie waarin oud-politici en oud-militairen heel actief zijn. Deze lobbygroep heeft grote invloed op de Europese Commissie. Kerk en Vrede pleit voor het doorzichtig maken van deze kant van de wapenwedloop.

Het is de hoogste tijd dat rapporten van SIPRI (Stockholm International Peace Research Institute) en de organisatie 'Stop de wapenhandel' gelezen en serieus genomen worden.

Hoe kun je bouwen aan vertrouwen in een samenleving als de angst voor de vreemde ander dichtbij, de vreemde mogendheid veraf en de vreemde vluchtelingen die naar

ons toe komen, vanuit de politiek en vanuit de wapenindustrie gevoed wordt?

Het is dringend nodig de resultaten van onderzoek naar de wapenexporten naar het Midden Oosten van de afgelopen jaren ter harte te nemen. Europa is een grote leverancier van wapens die in de conflicten in het Midden Oosten gebruikt worden. Het radicaal extremistische Saoedi Arabië geeft er keer op keer blijk van de mensenrechten te minachten. Hoe is te verantwoorden dat dit land een bondgenoot van het Westen is en een van de grootste afnemers van de Europese wapenindustrie?

Een andere mogelijkheid: De kracht van geweldloosheid.

Kerk en Vrede gelooft niet in het concept van een permanente oorlog. Wij zijn ongerust over de ontwikkeling waarbij het gebruik van geweld steeds meer centraal komt te staan in het denken over zowel veiligheid als internationale samenwerking. Wij denken dat dit niet leidt tot een grotere veiligheid, maar daarentegen tot een klimaat van angst waarin de wapenindustrie gedijt. Dat concept zorgt voor steeds meer doden, steeds meer vluchtelingen, steeds meer angst.

Wij denken dat het een kwestie van beschaving is om te werken aan een nieuw concept van permanente vrede. Het bouwen aan vrede door middel van geweldloze actie is in veel conflictsituaties effectief gebleken. De wereld heeft behoefte aan bemiddelaars zoals een Dag Hammarskjöld. Paus Paulus schreef in december 2016 een brief over 'Geweldloosheid als een stijl voor vredespolitiek'. Anders gezegd: Als je de vrede wilt, bereid je dan ook voor op de vrede met de middelen die daarbij horen.

Wij besluiten graag met een citaat van ons aller Erasmus: Gij wilt oorlog voeren? Onderzoek dan eerst wat vrede en wat oorlog is; wat de eerste voor goeds en de laatste voor kwaads meebrengt; en bereken dan eens of het werkelijk loont de vrede met de oorlog te verwisselen. (uit de Klacht van de vrede).

Vrede en alle goeds,

Henk Baars, voorzitter Kerk en Vrede en Jan Anne Bos, secretaris

(Indien voldoende animo bij de vredesorganisaties om bij te dragen, zal deze brief in een krantenadvertentie gepubliceerd worden. De WFBN is dan mede-ondertekenaar van de brief)

WIJ KINDEREN WENSEN WERELDVREDE,

GIJ OUDERS WERKT HIERAAN MEDE.

Brief van de Verenigde Wereldburgers voor Mensenrechten en Internationaal Recht

Aan de Voorzitters en Leden van de fracties van de Tweede Kamer der Staten Generaal.

5 December 2016

Geachte Dames en Heren,

Wij, Verenigde Wereldburgers, zetten ons in om de mensenrechten te beschermen en het internationaal recht te bevorderen, waar ook ter wereld.

Wij hebben kennis genomen van de uitslag van de stemming betreffende het erkennen van de Palestijnse staat, welke plaats vond op dinsdag 29 november jl. in de Tweede Kamer der Staten Generaal. Wij zijn verheugd dat een groot deel van de leden van de politieke partijen in de kamer, positief op de ingediende motie gestemd hebben vóór het erkennen van de Palestijnse staat die de facto reeds door een meerderheid van de leden van de Verenigde Naties erkend wordt. Daarom zijn wij uiteindelijk toch wel teleurgesteld over de uitslag als totaal, namelijk 71 stemmen vóór en 76 stemmen tegen.

Uit de overwegingen van de tegenstemmers om tegen te stemmen maken wij op dat geen aandacht is geschonken aan de dieper gaande oorzaken van dit al zo lang lopende conflict tussen de staat Israël en het Palestijnse volk - de oorspronkelijke rechtmatige bewoners van het land Palestina.

Menen dat vrede bevorderd zal worden door vredesbesprekingen tussen niet op gelijkwaardigheid van de deelnemende partijen berustend, zullen slagen, blijkt een utopie te zijn. Op voorhand suggereren dat het erkennen van de Palestijnse staat geen garantie geeft op vrede, is een demagogische voorstelling van zaken en dekt vooral de lading van "eigen politieke belang".

Onze mening en advies is - boven partij- en religieuze belangen uitgetild - geef het Palestijnse volk haar waardigheid en rechten terug zodat Palestina mee kan doen in de regio om het democratiseringsproces in het Midden-Oosten te bevorderen. Bovendien opdat het volwaardig zal kunnen participeren en onderhandelen met al hun buurstaten en zij naast de hen, volgens internationaal recht, toekomstige rechten ook hun verplichtingen kunnen nakomen. Daarbij stellen wij dan aan u ook de vraag, wie is de veroorzaker, de agressor en wie is het slachtoffer.

Als de Palestijnse staat niet met grote meerderheid internationaal ook door Europa wordt erkend, dan blijven de Palestijnse burgers en andere niet-Joodse bevolkingsgroepen, derderangs burgers in hun eigen land die onderdrukt worden en gevangen gehouden binnen 9 meter hoge muren en belemmerd in hun bewegingsvrijheid wegens de vernederende passages bij de vele check-points en onbeschermd slachtoffer van dagelijkse pogroms in het Palestijnse land.

Al met al een desastreus toekomstbeeld, niet alleen voor de Palestijnen, ook voor Israël en uiteindelijk voor vrede in het hele Midden-Oosten!

Nog aan toegevoegd dat wij niet voor of tegen Israël zijn of voor en tegen het Palestijnse volk, maar wij staan voor het naleven van de mensenrechten en het internationaal recht!

Met vriendelijke groet
namens de Verenigde Wereldburgers voor Mensenrechten en Internationaal Recht,

Johanna Steijlen -- johannasteijlen@live.nl

Reacties vanuit de politiek op de brief:

SP:

Beste Johanna Steijlen,

Hartelijk dank voor uw e-mail aan de SP Tweede Kamerfractie.

De SP is zeer teleurgesteld dat de meerderheid van de Tweede Kamer tegen de motie over erkenning van Palestina heeft gestemd. De SP pleit al lange tijd voor erkenning, zie bijvoorbeeld:

<https://www.sp.nl/opinie/harry-van-bommel/2014/minister-koenders-moet-palestijnse-staat-erkennen>.

Met vriendelijke groet,
Jip van Dort
Medewerker SP Tweede Kamerfractie

SGP:

Beste mevrouw Steijlen,

De SGP heeft een fundamenteel andere visie op het Israëliisch-Palestijnse kwestie dan die in uw brief verwoord is.

Het begint met erkenning van het bestaansrecht van Israël: zo lang van Palestijnse zijde dat bestaansrecht niet erkend wordt, zal vrede nooit mogelijk zijn!

Vredesinitiatieven 'van onderop' juicht de SGP toe, maar oneigenlijke druk van buitenaf om te komen tot een tweestatenoplossing wijst de SGP ten zeerste af.

In ons parlement pleit de SGP voor meer samenwerking met Israël, en voor een meer genuanceerder Israëlvisie binnen internationale gremia als de VN en de EU.

Met vriendelijke groet, mede namens dhr. Van der Staaij,

Henri Krooneman
Beleidsmedewerker buitenlandse zaken, BH-OS, Europese zaken, defensie

50 PLUS:

Geachte mevrouw Steijlen,

Hartelijk dank voor uw mail, mede namens ons Kamerlid Henk Krol.

Wij nemen goede nota van uw inbreng. Afgelopen dinsdag heeft Henk namens 50PLUS voor erkenning van de Palestijnse staat gestemd..

Met vriendelijke groet,

Tweede Kamerfractie 50PLUS
Publieksvoorlichting

De twee-staten oplossing of één staat?

door drs J.J. Wijenberg, oud-ambassadeur

In onderstaande bijdrage betoogt Jan Wijenberg waarom hij zich verzet tegen een één staat-oplossing voor het conflict tussen Israël en Palestina.

A. het internationaal recht

A.1 de besluitvorming over internationaal recht

In alle landen die ambiëren deel te nemen aan een bepaald instrument van internationaal recht worden zware procedures gevolgd om tot besluitvorming te komen, in Nederland via democratisch debat en meerderheidsbesluiten, in sommige gevallen zelfs met twee/derde van de stemmen. Na ratificatie door het parlement sluit Nederland zich aan bij overeenkomstige besluiten van andere staten. Vooraf wordt bepaald wanneer voldoende staten zich hebben aangesloten om het instrument - zoals het Handvest van de VN, verdragen, conventies, (universele) verklaringen - in werking te stellen. Deze instrumenten kunnen gewijzigd worden. Consensus moet worden bereikt en alle uitgebreide procedures moeten dan door alle participerende staten opnieuw worden doorlopen. Zeker in Nederland geldt dat het parlementaire debat en de democratische besluitvorming al eerder hebben plaatsgevonden en zijn afgerond. Zolang geen wijzigingen in een bepaald instrument worden beoogd, zijn verdere debatten in juridische zin irrelevant en overbodig. Het instrument is bindend.

A.2 de Grondwet

De artikelen 90 t/m 94 stellen het internationaal recht in rechtskracht boven het Nederlandse. Alle leden van het parlement en alle bewindspersonen leggen de eed van trouw op onder andere de Grondwet af. Elke nieuwe Nederlander verklaart bij zijn nationalisatie schriftelijk, dat hij/zij de Grondwet zal eerbiedigen. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat deze verplichting niet zou gelden voor degenen die door geboorte het Nederlanderschap hebben verworven.

A.3 de Advisory Opinion van het Internationaal Gerechtshof van 9 juli 2004

Israël overtreedt tal van instrumenten van internationaal recht. Daaronder zijn het VN-Handvest, de Vierde Geneefse Conventie, het oorlogsrecht, de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, die over de rechten van minderjarigen en over die van vrouwen, de bepalingen over genocide en het martelen. Dit is slechts een handgreep uit een groot scala. Kan dat zo maar straffeloos?

De Advisory Opinion (AO) is van bijzondere betekenis voor de kernvraag: kan er sprake zijn van een één staat oplossing.

De AO stelt in dit verband twee aspecten vast: Israël dient zich terug te trekken achter de Groene Lijn van voor 1967. En, daarna worden de finale onderhandelingen gevoerd op voet van gelijkheid. Dat laatste wil zeggen: tussen de staat Israël en de staat Palestina.

Hoewel de AO als zodanig geen internationaal recht schept, is deze volledig gebaseerd op bestaand dwingend internationaal recht. De rechtskracht van de AO is dus eveneens universeel en dwingend.

In een beschaafd land is de uitspraak van de rechter het einde van het debat. Je mag hopen dat dit ook geldt bij uitspraken van de hoogste rechter ter wereld.

A.4 de praktijk

Zoals de deskundige in het internationaal recht, Paul de Waart, stelt is de toepassing van het internationaal recht vrijwel geheel afhankelijk van de bereidheid van vooral de belangrijkste landen van de VN. Slechts de VN-Veilighedsraad werd bepaalde bevoegdheden toegekend om internationaal recht af te dwingen.

Het Europese en het Nederlandse recht zijn wèl afdwingbaar.

Hoewel men de mond vol heeft van het belang van het internationaal recht, wordt het slecht en vooral selectief nageleefd.

Een commissie onder de leiding van Willibrord Davids onderzocht de besluitvorming die tot de Nederlandse ondersteuning van de oorlog tegen het Irak van Saddam Hoesein leidde. De uitkomst was op grond van het internationaal recht ronduit negatief voor de Nederlandse regering. In het daarop volgend debat stelde een lid van de commissie, mijn collega Peter van Walsum, dat in bepaalde gevallen politieke overwegingen zwaarder wegen dan het internationaal recht. Davids sabelde deze gedachte onmiddellijk neer: dat is de doodsteek voor de Verenigde Naties.

Zoals ons bekend, volgt een meerderheid van de leden van het parlement en de regering in de context van de AO de facto de visie van Van Walsum. Daarmee ondergraven zij hun ambtseed, het internationaal recht, hun eigen geloofwaardigheid en niet in de laatste plaats de geloofwaardigheid van het Nederlandse politieke bestel. Zij keuren de inhoud van nieuwe verdragen goed in de wetenschap dat zij zich er zo gewent niet aan zullen houden. Omdat de beoordeling van de toepasbaarheid van het internationaal recht is voorbehouden aan het parlement [Grondwet, art. 120] hebben zij geen enkele consequentie te vrezen. Een grondwetswijziging, voorgesteld door Femke Halsema, werd door de VVD getorpedeerd.

De AO is niet het enige slachtoffer. Ook op terreinen als vredestichting, klimaatbeheersing, nucleaire ontwapening, de bescherming van burgerbevolkingen in tijden van oorlog en vele andere, negeren politici het internationaal recht, vaak met zeer negatieve wereldwijde gevolgen.

Uit de hierboven geciteerde opmerking van Jan Schnerr: 'Daar wordt nu eenmaal ook anders over gedacht' blijkt de minachting voor het internationaal recht niet alleen onder politici te leven.

Paul de Waart stelt dat politici en anderen allerlei speculaties kunnen debiteren, maar dat uiteindelijk het dwingend internationaal recht gewoon overeind is gebleven. Om dat te veranderen, is heel wat meer nodig dan politieke speculaties en ongefundeerde veronderstellingen in de burgerij.

B. de inhoud

Waarom is het bevorderen van een één staat oplossing onverstandig?

B.1 een cadeau aan de zionisten

Van ver voor de stichting van de staat Israël was het zionistisch streven van meet af aan gericht op het realiseren van Eretz of Groot-Israël. De OA wees dit streven als juridisch niet houdbaar af. Belangrijke elementen zijn de onderdrukking van de Palestijnen en de bedoeïenen en hun uiteindelijke verdrijving. Het nederzettingenbeleid in Oost-Jeruzalem en op de Westoever vormt de kern. Zo veel mogelijk kolonisten en hun nederzettingen worden gevestigd zodat een onomkeerbare situatie ontstaat.

De één staat oplossing is precies wat Israël wil. Der Jodenstaat moet en zal er komen. Dus zullen de niet-Joodse staatsburgers van Groot 'Israël' of Groot 'Palestina' onderdrukt blijven en op een 'gepast moment' worden verdreven.

B.2 voldongen feit?

Israël wil ons graag doen geloven dat het nederzettingenbeleid onomkeerbaar is en dat wij er ons bij neer moeten leggen. De vraag is of Israël ons alweer een drogreden verkoopt om hun doel te bereiken.

Israël heeft willens en wetens een illegale situatie ge-

creëerd met als doel zich bezette gebieden toe te eigenen. Wanneer, zoals verwachtbaar, de Israëliëse overheid zich conform de AO onder internationale druk daadwerkelijk terug zal trekken uit de bezette gebieden, zullen de kolonisten ook moeten vertrekken. Israël zal dan op korte termijn zo'n half miljoen kolonisten moeten huisvesten, een niet onaanzienlijk deel bestaande uit woedende, bewapende, rabiate zionisten. Dat kan heel goed leiden tot een Israëliëse burgeroorlog.

Israël heeft het probleem zelf gecreëerd en zal zelf de gevolgen en de kosten moeten dragen. Je kunt met geen mogelijkheid in redelijkheid volhouden dat de Palestijnen ook nog permanent worden opgezadeld met een omvangrijk stel dolgedraaide religieuze fanatici.

B.3 gelijke rechten en gelijke plichten?

In de één staat oplossing zouden de Joodse en de niet-Joodse staatsburgers als in een democratische staat dezelfde rechten en plichten hebben. Deze veronderstelling is gebaseerd op een reeks misverstanden.

Voor wie - slechts - Max Blumenthal's 'Goliath' heeft gelezen, is dit een onwaarschijnlijke en gevaarlijke veronderstelling. Zo'n 80% van het Joodse segment in Israël en in de bezette gebieden combineert diepgewortelde haat tegen en panische angst voor de niet-Joden. De Palestijnen en de bedoeïenen zullen geen schijn van kans hebben om als gelijkwaardige burgers in die eenheidsstaat te overleven. Zij ontberen de macht, de middelen, de brandende zionistische ambitie, de welvaart en de juridische en bureaucratische vaardigheden.

Wie geloven in de democratische haalbaarheid van één staat, ontberen inzicht in de kernvragen en de verwevenheden van deze samenlevingen

B.4 de AO, het weinige dat de niet-Joden nog rest

Een eigen staat Palestina wordt door de bepalingen van de AO gerekend tot de onvervreembare rechten van de Palestijnen en de bedoeïenen. Het ontnemen zou een grove schending zijn van het internationaal recht en een verdere geduchte klap voor deze verdrukte bevolkingen. Het is één van de weinige rechten waar zij zich nog aan kunnen vastklampen.

B.5 de staat Palestina

Deskundigen, zoals De Waart, zijn van mening dat de Volkerenbond de staat Palestina in het leven heeft geroepen met het mandaatgebied Palestina in de twintiger jaren van de vorige eeuw. Israël is daar een afsplitsing van.

Dat feit wordt nog versterkt door het zwaar bevochten besluit van de Algemene Vergadering van 29 november 2012, waarmee met overgrote meerderheid de staat Palestina - niet-lid met waarnemersstatus - werd erkend. De één-staat-voorstanders hebben tot taak om dit besluit terug te doen draaien. Gegeven het aantal voorstanders, een kansloze onderneming.

Voorts, de AO steunt op een aantal cruciale instrumenten van internationaal recht. Wil de één-staat realiteit worden, dan zullen al deze instrumenten bovendien op essentiële onderdelen geamendeerd moeten worden. Is dat een realistische veronderstelling?

B.6 de weg naar vrede

De VS hebben tot nu acht maal tevergeefs geprobeerd vrede via onderhandelingen te bereiken. Het lopende Franse initiatief is gedoemd te mislukken. Israël wil Eretz Israël, en zeker geen vrede. Onderhandelingen zijn, als gevolg van de Israëliëse weerstand, duidelijk geen optie voor vrede. Alle rugdekking voor Israël in de EU en in de VN hebben slechts stank voor dank, maar geen vrede, opgeleverd. Er moet dus een alternatief komen.

Zoals de Auschwitz overlevende, Hajo Meyer, al zei: het zionistische regime zal steeds extremer handelen. Eens zal de EU geen optie meer hebben dan in welbegrepen eigen belang tegen Israël optreden. Het wordt steeds duidelijker dat dit proces van toenemende Europese kritiek op Israël accelereert. Dat de bezetting ooit zal eindigen is een waarschijnlijker veronderstelling dan de speculatie over een werkende, democratische, vredebrengende eenheidsstaat.

De AO - onterecht al 12 jaar genegeerd - levert de oplossing: Israël trekt zich terug uit alle bezette gebieden, waarna tussen de staten Israël en Palestina finale statusonderhandelingen worden gevoerd. Onderhandelingen voordat Israël de AO heeft uitgevoerd, zijn aangetoond nutteloos. Het internationaal recht is dé weg naar vrede. Israël zal zeker meewerken wanneer deze eis kracht wordt bijgezet met o.a. harde politieke, consulaire, financiële, economische en bancaire sancties.

C conclusie

Wie voor een rechtvaardige en dus duurzame vrede opteert, is tegen een één-staat-oplossing. Een dergelijke constructie is geen oplossing, staat vrede in de weg en zal een ramp betekenen voor de Palestijnen en, op termijn, voor de staat Israël.

Stop Wapenhandel onderzoekt en voert actie tegen wapenhandel

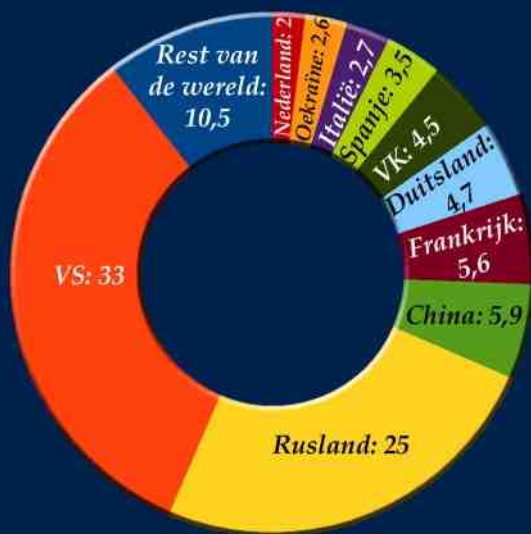
door Arthur van de Klashorst

Stichting Campagne tegen Wapenhandel/Stop Wapenhandel doet onderzoek naar en voert actie tegen wapenexport en wapenindustrie. De organisatie is partner van het European Network Against Arms Trade (ENAAAT). Arthur van de Klashorst stelde een aantal vragen aan Wendela de Vries, coördinator van de Campagne tegen Wapenhandel.

De ASN Foundation heeft in 2014 een bijdrage verstrekt om de communicatiestrategie van Stop Wapenhandel te versterken. Waarom kreeg jullie club die prijs?

De ASN is een bank die wapenindustrie uitsluit van haar

Tien grootste wapenexporteurs 2011-2015, % wereldtotaal

Bron: Trends in international arms transfers, 2015
SIPRI factsheet, februari 2016

©martinbroek

beleggingen. Stop Wapenhandel doet onderzoek naar en voert actie tegen wapenhandel en wapenindustrie. We zijn van mening dat de overheid de Nederlandse wapenindustrie niet moet helpen met reclame maken door bijvoorbeeld mee te gaan naar wapenbeurzen. In 2011 won Stop Wapenhandel de ASN Bank Wereldprijs met het project 'Geen Geld voor Geweld'.

Waarom is Stop Wapenhandel actief?

Stop Wapenhandel gelooft in vrede en veiligheid door een eerlijke verdeling van macht en welvaart, bescherming van het milieu, investeren in onderwijs, infrastructuur en duurzame economie. Wapens lossen geen problemen op. Wapenaankopen gaan vaak ten koste van essentiële sociale uitgaven.

Hoe lang is Stop Wapenhandel al actief?

Stop Wapenhandel bestaat al sinds 1997 en heeft sindsdien veel bijgedragen aan meer openheid over wapenexport en aan verbeterde wapenexportcontrole. We zijn ook internationaal actief.

Wat doen jullie om jullie organisatie onder de aandacht te brengen?

Al onze onderzoeken en acties kondigen we aan op onze website www.stopwapenhandel.org en op Facebook. We hebben maar weinig financiële middelen, maar via digitale kanalen kunnen wij onze informatie toch verspreiden. We stellen het op prijs als mensen onze informatie delen.

Vertel s.v.p. iets over wie er achter de wapenhandel zit in relatie tot de oorlogssituatie in Syrië.

Amerika is met stip de grootste wapenexporteur van de wereld. De Europese Unie komt op plaats 2. Het regime in Syrië wordt gesteund met Russische wapens, terwijl allerlei strijdgroepen in Syrië, ook IS, veel op de zwarte markt kopen en wapens op anderen veroveren. Zij worden ook weer gesteund door westerse bondgenoten als Saoedi-Arabië en Turkije.

Het conflict in Syrië kan niet met wapens opgelost worden, alle betrokken partijen moeten om de tafel.

Waar streef jij naar om met jullie club voor elkaar te krijgen?

We willen we wapenhandel zoveel mogelijk beperken en de wapenexportpromotie door overheid en bedrijven stoppen. Onze prioriteit ligt bij exporten naar mensenrechtenschenders, naar landen in oorlogsgebieden en naar landen die zich voor wapenaankopen nog verder in de schulden steken. En zijn we tegen de financiering van de wapenindustrie door banken en pensioenfondsen. De lobby van de wapenindustrie is machtig, en politici neigen naar simplistische antwoorden op complexe problemen: stuur maar een leger dan lijkt je tenminste daadkrachtig. Maar problemen los je niet op met wapens. Alleen als gewone burgers blijven roepen dat het anders moet en kan verandert er iets.

Waarheid

door Wouter ter Heide

Volgens de voorzitter en vice-voorzitter van de Koninklijke Nederlandse Academie van wetenschappen, José van Dijck en Wim Saarloos, is het gevaarlijk wetenschap te wantrouwen (NRC.NEXT, 3 januari – https://blendle.com/i/nrc-next/wetenschap-is-niet-maar-een-mening/nn-20170103-1_30_1). Daarmee ben ik het ten dele eens, omdat ik denk dat het even gevaarlijk is om geloof te wantrouwen. Feit en fictie zijn weliswaar te onderscheiden, maar in wezen zijn zij - gelijk goede en kwaad - niet te scheiden.

Slechts completeren zij elkaar, als de twee kanten van één en dezelfde waarheidsmedaille.

Om de kern daarvan boven tafel te krijgen zullen de smaakmakers van de wetenschap, de hoeders van de feiten, en die van het geloof, de hoeders van het ongrijpde, de koppen bij elkaar moeten steken. Zolang dit achterwege blijft zal de tweeledige waarheid geweld worden aangedaan, en daarmee de creatie van een beleid dat recht doet aan het algemeen belang achterwege blijven, met alle moedeloos makende maatschappelijke consequenties van dien. Voor het bewijs daarvan hoeft je gelukkig geen groot licht of helderziende te zijn.

Federalisme van onderop

Subsidiariteit toegepast

door Micklinghoff en Vermeulen

In de afgelopen weken hebben Frans M en Frans V een korte hevige emailwisseling gevoerd over kleinschalig en praktisch federaliseren. Onderstaand een blik in deze email-wisseling.

Ouderwetsch federaliseren

Frans V.: "Waar wij allen om vragen is: meer duidelijkheid aangaande het kernonderwerp 'federaliseren'. In de postmoderniteit staat de mens centraal in zijn zoektocht naar een wereldwijde structuur waar recht is voor allen zonder onderscheid. Tegelijkertijd introduceren we dan een 'vaag' abstract begrip: 'mens'. Ik ben van mening dat we toch met dat begrip moeten werken, maar dan in zijn veelheid aan concrete verschijningsvormen. Dus kunnen we uitgaan van het begrip 'de mens in zijn diversiteit'. Die diversiteit moeten we koesteren. Dat is in wezen een antropologisch uitgangspunt. De WFBN startte in 1948 niet in de postmoderniteit, maar in de wereldwijde sfeer van de moderniteit (ong. 1750 tot 1950, de Verlichting). Iedereen was het er toen over eens dat er een rechte weg was van chaos naar orde. Iedereen "zag" die weg ook: óp naar een wereldregering, gecontroleerd door een wereldparlement. Deze 'ouderwetsche' federalisten zijn er nog steeds, ook binnen onze WFBN. We willen helderheid. Welnu, in elk geval is helder dat een wereldregering absoluut niet kan en dat een wereldparlement geen uitvergroting kan zijn van een bestaand statelijk parlementair model met politieke partijen. Er zal een volstrekt ander model van federalisme en democratie moeten worden ontwikkeld, in de richting van sociocratie. Dit is werk voor de werkgroep federalisme, waaraan ik graag leiding zal willen geven. Dus terwijl de 'ouderwetsche' federalisten denken dat we al zo lang bezig zijn, ben ik van mening dat het begin nog gemaakt moet worden. De bestaande literatuur die in ons kantoor is te vinden gooien we niet bij het oud papier, want een archief is als een geheugen. We moeten namelijk ook nagaan waar de trein steeds weer ontspoorde. Kortom: we moeten de verenigingsstructuur handhaven en inzetten op het maken van een nieuw begin, maar nu op basis van antropologische studies. We moeten voortdurend melding maken van voortschrijdend inzicht. Maar we zullen zeker enige vaagheid moeten blijven accepteren om de uitkomst niet bij voorbaat dicht te timmeren. Dat was namelijk de grote fout van de moderniteit, de Verlichting, met hun "oplossingen" socialisme, communisme, liberalisme, vrije markt. In die "oplossingen" staat de mens in zijn diversiteit niet centraal, maar wordt de mens eerst op het procrustesbed gelegd (gemodelleerd) en vervolgens ingepast in een voorbedachte structuur".

Eerst jezelf, dan de straat, dan de wijk

Frans M.: "Op de najaarsvergadering (november 2016) heb ik geschetst dat ik bezig ben juist vanuit mijn straat en wijkje (zelf)bestuur te praktiseren. En dat gaat in dit dorpje ongemerkt heel aardig. We hebben 14 perfect werkende wijkbestuurtjes, die de gemeenteraad om de haverklap voor de voeten lopen. Wij willen veel meer beslissingen van de gemeenteraad afpakken en naar de wijken brengen. En dat lukt ook nog! Dat noem ik federaliseren. Zo'n 50 jaar geleden was ik als student juridische wetenschappen voorstander van een wereldregering en wereldparlement, alsook van een Europese Regering en een Europees Parlement. Ik denk daar nu anders over. Iedereen moet eerst zichzelf organiseren, en daarna je straat en wijk. Financieel-economisch kan dat zelfs door een alternatief geldstelsel op te zetten, waardoor geen afdracht van BTW/TVA/VAT of iets dergelijks over dit soort onderlinge verrekeningen noodzakelijk is. Met op den duur als gevolg kleinere banken, die niet zo snel omkieperen omdat er niet wordt gespeculeerd en geen grote bedragen aan de directie worden betaald. Mijn federalisme is dus verschoven van een top-down naar bottom-up aanpak. En waar dat uitkomt, God zal het weten, ik niet!

Van institutioneel naar de mens

Mijn visie (van Frans M) is dus verschoven, "van institutioneel naar de menselijke maat die nu centraal staat. Ben ik daardoor van rechts naar links opgeschoven (nee), van libertijn communist geworden (nee), van dictatuur naar democratie (nee) gegaan? Nee, nee, nee. Ik stel alleen de mens centraal en dan het systeem dat de mens moet hebben om te ordenen en te besluiten en vervolgens uit te voeren. Want het systeem is er voor de mens, niet andersom. Maar ik sluit mijn ogen niet voor de werkelijkheid, nl. dat de wereld aan deze aanpak / zienswijze nog niet toe is en we met de beperkte middelen moeten roeien. Het zijn roeispanen met gaten erin waarmee we roeien, dus snel zal het niet gaan (dat vooruit komen). Alleen op straat-wijk-dorps niveau kunnen we nu al stappen zetten met zelfbestuur. Ik ben dus tegen fusie van gemeentes en voor splitsing van grote steden in kleinere wijkbesturen (wat bijvoorbeeld Forum voor Democratie wil). Ik ben tegen de huidige moloch EU en voor een afgeslankt simpel Europees coördinatie-orgaan dat indicatief beleidsbepalend is en de nationale landsregeringen (dus niet de Bundesregierung) uitvoerend, overeenkomstig het subsidiariteitsprincipe. Uiteindelijk meer macht aan het volk, aan de basis. Dat betekent dat iedereen moet werken en iedereen een inkomen heeft waarvoor hij/zij een prestatie verricht (dit is de enige mogelijke vorm van basisinkomen), overeenkomstig wat we in de bijbel zien: iedereen kreeg hetzelfde en dezelfde hoeveelheid water en manna, ongeacht de positie (het werk) van het stamlid. Werkloos thuis zitten kan dan niet, omdat ieders inzet noodzakelijk is gezien ieders voetprint op deze Aarde. Consequentie daarvan is dat je dan bijvoorbeeld moet vaststellen dat als iedereen in Nederland werkt de wegen vol met files staan en er niet voldoende acceptabele huizen voor iedereen zijn, omdat we niet nog de laatste restjes natuur willen asfalteren of volbouwen. Dus dat er geen bewoners meer bij kunnen in Nederland.

Dus dat Nederland niet een immigratieland is, maar een emigratieland. Willen we Nederland niet helemaal kapot maken, het is simpel te berekenen, mogen er hier niet meer dan 10 tot maximaal 15 miljoen mensen wonen (dan tasten we de kwetsbare natuur niet verder aan). Want het grootste gevaar wat ons bedreigt is de armoede van de mens door de vernietiging van de natuur. Het geld blijft zijn waarde behouden als we de natuur sparen en er zorgvuldig mee omgaan. Dat betekent een totaal omdenken. Geen grootschalige slachterijen, maar allemaal zelf slachtende slagers. Gevolg: de slagers staan weer dicht bij hun product en meer werkgelegenheid en duurder vlees, dus minder vleesconsumptie en dus geen grote veestapels, dus beter inkomen voor boeren met een klein aantal koeien/kippen enz. Wat ik pleit voor een straat/wijk – meer zelfbestuur – bepleit ik ook voor de landbouw en industrie (kleinere eenheden, maatschappelijk betrokken) met als gevolg maximale arbeidsparticipatie en toepassen van de menselijke maat. *Small is beautiful*. Terug naar de basis. Op mijn eigen kleine niveau (van Frans M) lukt dat aardig. Mijn straat dwingt af wat voor lantaarns er staan en welk licht daarin brandt (zacht led). Wij bepalen waar en hoe het vuilnis gescheiden wordt opgehaald en dat mevrouw X van buurman Y vandaag en buurman Z morgen een maaltijd krijgt. In het begin moet je soms dingen afdwingen (heb ik gedaan) en na verloop van tijd was de aanvankelijk licht tegenstribbelende straatbewoner zelfs enthousiast voor”.

Oefenen in samenleven

Frans V.: “Gelukkig zie je overal plaatselijke initiatieven ontstaan, als paddenstoelen uit de grond verrijzen. Erg embryonaal allemaal, maar dat geeft niet. In Roosendaal ben ik met een aantal mensen bezig onder de noemer OIS = ‘oefenen in samenleven’. Wat in Afrika overal in de dorpjes gebeurt: burenhulp, lang niet ideaal overigens, dat moeten wij hier in het westen opnieuw leren. We wendelden ons lange tijd in de luxe dat we onze vrienden konden kiezen en waar dat niet lukte ons in de anonimiteit konden begeven. Nu moeten we leren met mensen samen te werken die ons niet liggen. We moeten serieus werk gaan maken van samenleven en in feite is dat het toepassen van het subsidiariteitsbeginsel. Dat is: problemen dáár oplossen waar zij zich voordoen. Dat beginsel moet wereldwijd gefaciliteerd worden, dus ook vanuit Den Haag. Dit is tegelijkertijd het antigif tegen het populisme, waar steeds de ánder wordt aangewezen als de veroorzaker van de problemen. Je kunt dat zien aan mensen als Wilders: ze willen zich blijven wentelen in de luxe van het ‘kiezen’ van de ‘vijand’. Federaliseren betekent dus serieus werk maken van subsidiariteit. Bijvoorbeeld in de WFBN: de werkgroepen zijn de vereniging. Het bestuur faciliteert en moet daarvoor de mogelijkheden hebben. *Bottom up* is het leven, zoals altijd dynamisch, *top down* is de ruimte daarvoor scheppen. Zó komt de mens in zijn diversiteit weer centraal te staan en dat is onze gezamenlijke postmoderne les”.

Heerlijke chaos!

Frans M: “Ik besef dat ik het wel erg kort heb gehouden. Want er moet hier en daar een kanttekening bij. Het ligt

gecompliceerder. Ik wil de plaatselijke ondernemers niets te kort doen, maar ben wel een actie begonnen om overtollige spullen naar een ‘nogmaals’ winkel (kringloop) te brengen, zodat ze kunnen worden hergebruikt. Onder het motto, wilt u een nieuwe jas, lamp, glazen, koekenpan of een paar oorbellen kopen, kijk eerst bij de kringloopwinkel ‘Nogmaals’. Goed voor uw portemonnee, want het is er absoluut goedkoper! En vindt u het daar niet, ga dan naar uw plaatselijke ondernemer en koop nieuw. Met ons burenhulpproject in de wijk, met de telefooncirkel, is het soms een zootje en complete wanorde, maar langzaam groeien organisch structuren, ontstaan er wijk- of straat-hoofden en coördinatoren en soms weten we zelfs niet eens hoe alles uitgroeit (tot onze stomme en stijgende verbazing). Soms moeten de koppen even tegen elkaar, maar met een kop koffie met cake en een goed gesprek is veel op te lossen. We hebben ouderen die hun tuin niet meer kunnen doen, maar ook geen tuinman kunnen betalen. Iedereen in de buurt doet nu een keer het gras en wiedt onkruid. Er valt totaal geen lijn in te ontdekken, maar van het grasmaaien groeit het uit naar koffiedrinken en een goed gesprek. Zelfs zover (in mijn geval) dat een 84-jarige man me toevertrouwde bang te zijn voor de dood. Hij wil niets van de kerk weten, want hij heeft 60 jaar geleden een conflict met de kerk gehad. Mocht niet trouwen in de kerk, want katholiek met protestant, dat kon niet (de duivel slaapt op dat hoofdkussen!). Hij was toen woest en nu nog! Van het een komt het ander. Hij heeft twee kinderen (één in Brazilië en één in Canada) en iets van 4 of 5 kleinkinderen en kent verder niemand in de buurt. Hij woont in een groot huis, vrouw gestorven,

vereenzaamd, op zichzelf teruggetrokken. Geld voor een werkster heeft hij niet. Dus hebben we van alles georganiseerd voor hem. Zoals nieuwe vloerbedekking, betere lampen, een nieuw slot op zijn deur en noem het maar op. We noemen het het klushuis. Veel achterstallig onderhoud. Er zit totaal geen lijn in het een beetje opknappen, maar de man fleurt wel op door alle aandacht. En ik heb lang met hem over doodgaan gepraat. Doodgaan hoort bij het leven. Niemand weet wanneer het zo ver is en wat daarna. Deze oude baas kookt sinds kort weer voor zichzelf, want we nemen hem mee naar de AH en Aldi”.

Deelprojectjes

Frans M.: “We hebben het project ‘deel je krant met een ander’ gestart. En kleine uitleenbibliotheekkastjes langs de straat gezet. De mijne is met oud-op-nieuw door een duizendknaller grondig de lucht ingeblazen (ongelukje, geen opzet), maar de veroorzaker gaat een nieuwe voor me maken. En we zijn het project ‘iedere tuin een vogel-nestkastje’ begonnen. Dat wordt een doorslaand succes. Ben er wel een ladder door kwijt geraakt. Maar die kan zomaar volgende week weer teruggevonden worden, hoop ik dan. Nu moet ik nog een jachtgeweer op de kop tikken om de katten af te schieten! (grapje, doen we natuurlijk niet). Ook de actie, plant in iedere voortuin een boom, slaat langzaam aan. En we geven tegenwoordig aan elkaar computerles. En we hebben een geriater gevonden. Die nu (helaas net iets buiten de wijk) spreekuur houdt en medische verklaringen afgeeft. Verder weet ik daar niets van af. Dat doet iemand anders die beter medisch geschoold is. We gaan ook iets doen met de komende belastingaangifte met een expert. Weet ik ook niets vanaf. Maar zo hebben we wel een sneeuwbaaleffect gecreëerd.

Financieel? Alles bedruipt zichzelf. We verdommen het subsidie aan te vragen. Want we verdommen het ingewikkelde gemeentelijke papieren in te vullen. En dat lukt! Alles kost niets en levert niets op. En enige lijn valt er in al die initiatieven niet te ontdekken, behalve dan dat we wat voor elkaar doen. En we eens in het jaar een buurtbarbecue houden en daarvoor de straat moet worden afgezet voor alle verkeer (dat is de enige vergunning die we bij de gemeente aanvragen) en bepaalde buurmannen dan na verloop van tijd dronken in de billen van bepaalde buurvrouwen knijpen en iedereen dat dan nog leuk vindt ook! Ik denk dat dit alles iets te maken heeft met federaliseren, democratiseren en het teruggrijpen van de macht. De andere kant van het verhaal? Een bepaalde wethouder en wijkagent waren ‘not amused’ toen de buurt hen de mantel uitveegde over het parkeerbeleid en uitgedeelde parkeerbonnen. Tja, zo gaat het soms. Ze wilden afspraken maken. Dat willen wij nu juist niet. Want hoe kan je over een georganiseerde chaos afspraken maken? Uiteindelijk hebben de wethouder en wijkagent na veel en lang praten begrepen dat we een soort georganiseerde anarchie hier hebben. Want toen we ze vertelden dat we zelfs enkele huizen hebben aangewezen waar de kinderen stiekem belletje mogen trekken (spannend!),

toen begrepen wethouder en wijkagent dat in deze buurt de beer echt ‘los’ was geslagen. Je hoorde ze denken: “Die moeten zichzelf maar redden. Alleen bij brand, inbraak en een hartaanval komen we nog.” En inderdaad, wij houden elkaar in de gaten. Als er nu een tegel scheef ligt, dan bellen we niet de gemeente. Dan leggen we zelf die tegel recht. De wethouder zag de bui al hangen. Nog even en ze hebben de gemeente helemaal niet meer nodig ... nou ja, dat is wat overdreven, maar toch ...!”.

Verkiezingen

door Wouter ter Heide

Aangezien het aantal stemmers groter is dan het aantal niet-stemmers is het begrijpelijk dat de minderheid van niet-stemmers ondergesneeuwd raakt in de verkiezingsstrijd en daardoor niet serieus genomen wordt. En dat is meer dan jammer, omdat elk mens (man/vrouw, jong/oud, geschoold/ongeschoold, gelovig/ongelovig, blank/zwart, rijk/arm,) die behoefte heeft. Maar om de niet-stemmer serieus te nemen, zal het de stemmer allereerst duidelijk moeten worden wat zijn onderliggende motieven zijn.

Daarover kan ik – als niet-stemmer – uiteraard alleen voor mijzelf spreken. Wat dat betreft zal ik niet uit onwil of gemakzucht geen gehoor geven aan de oproep voor de verkiezing, maar uit het besef dat de verkiezing geen recht doet aan de globaliserende tijd waarin wij leven. De daarmee gepaard gaande grensoverschrijdende problemen vragen nu eenmaal om een dito aanpak en niet om een nationale stembusgang.

Om dit gegeven salonfähig te maken is medewerking van de media onontbeerlijk. Gelukkig is dat alleszins mogelijk. De moeilijkheid is alleen dat de media daarvoor de hand in eigen boezem moeten steken, ofwel er oog voor moeten krijgen dat het verkiezingsspektakel (waarover zij de regie voeren) geen enkel wenkend perspectief biedt. Alle retorische hoogstandjes, smaakmakende praatprogramma's, oogverblindende opsmuk en geldverslindende reclame ten spijt. Stemmen op 15 maart? Kom nou!

Samenwerken voor vrede: een nieuwe visie voor de Verenigde Naties

Samenvatting van de toespraak van de **nieuwe Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, António Guterres**, World Economic Forum, 19 januari 2017, zie: https://www.youtube.com/watch?v=L_DjEpHa-uA door Marjolijn Snippe

António Guterres

De illustere Klaus Schwab, oprichter en CEO van het World Economic Forum, kondigt António Guterres aan. Deze sessie richt zich op de toekomst en visie voor de Verenigde Naties – en hoe we ons kunnen bewegen in de richting van wereldvrede.

Het probleem

António Guterres constateert dat we in een gevaarlijke wereld leven waar conflicten meer en meer met elkaar verweven zijn en waarbij op grote schaal internationaal humanitair recht en mensenrechten worden geschonden. Teven constateert hij dat ondanks de afname van armoede wereldwijd, de verschillen tussen arm en rijk enorm zijn toegenomen en dat ten gevolge van de mondiale communicatiemogelijkheden zo goed als iedereen hiervan op de hoogte is.

Drie pijlers voor ontwikkeling

1) Vrede en veiligheid

Teneinde conflicten op te lossen moeten partijen bij een conflict leren dat in de oorlogen van vandaag niemand wint. Oorlogen zijn een bron van menselijk lijden en ook een bedreiging voor stabiliteit.

Vredesdiplomatie is noodzakelijk en de Secretaris-Generaal speelt daar een belangrijke rol in. Landen moeten samenkomen en oplossingen vinden. Preventie is wat Guterres betreft prioriteit van de Verenigde Naties.

2) Duurzame ontwikkeling

Guterres benadrukt dat niet alleen overheden, NGO's en wetenschappers zich hiervoor moeten inzetten, maar ook de private sector. Hij stelt een nieuwe vorm van partnerschap voor; partnerschap met de business sector. Die

sector is hard nodig om mede vorm te geven aan het klimaatakkoord van Parijs en aan de duurzame ontwikkelingsdoelen van de Verenigde Naties.

3) Mensenrechten

Ook moet er inhoud worden gegeven aan de meest essentiële basisbehoeften van de wereldbevolking: schoon water, voldoende gezond voedsel, behuizing, gezondheidszorg en onderwijs. Hij roept op tot sociale cohesie in een inclusieve samenleving.

Quote

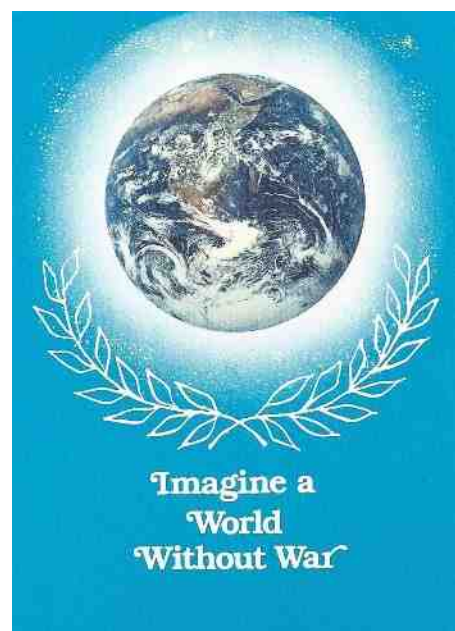
"Green economy is good business"

António Guterres

Partnerships

Deze doelen kunnen bereikt worden door een nieuwe generatie van partnerschappen die de voorwaarden kunnen scheppen voor inclusieve duurzame ontwikkeling.

"We moeten de private sector een rol gunnen bij het bereiken van deze doelen. Zonder hen is de noodzakelijke innovatie niet mogelijk. Alleen met een sterk partnerschap tussen overheden en de private sector kunnen we oplossingen creëren."

Jaarverslag WFBN 2016-2017

Eén Wereld, periodiek van de WFBN

Sinds de herfst-editie 2015 maakt een andere drukker, Editoo, Eén Wereld. De eindredactie wordt verzorgd door Frans Micklinghoff en Marjolijn Snippe. Frans Vermeulen en Rob Moerbeek zijn correctoren. In 2016 is het blad drie maal uitgekomen. De wintereditie 2016 is samengevoegd met de lente-editie 2017.

Voorjaarsbijeenkomst 19 maart 2016

"Krijgt Samuel Huntington gelijk met zijn theorie over botsende culturen?" Voorzitter Frans Vermeulen gaf een voordracht over de interculturele paradox zoals Evelien van Asperen die beschreef. Mede gezien het rollenspel was het een zeer onderhoudende bijeenkomst.

Najaarsbijeenkomst 5 november 2016

De najaarsbijeenkomst over het opzetten van een wereld-federalistische boom was een zeer instructieve bijeenkomst. Er werd volop uitgewisseld en er zijn goede reacties gekomen. We kunnen buitengewoon tevreden zijn. (zie het verslag op pagina 16 e.v. in dit blad).

Werkgroepen

De vorig jaar beoogde werkgroepen zijn niet van de grond gekomen. Het bestuur spreekt de wens uit dat de leden zich actiever gaan opstellen en zich in werkgroepen organiseren.

Hiervoor is wel een budget nodig, voortvloeiende uit het WFBN Steunfonds. De WRO-werkgroep is het afgelopen jaar om budgettaire reden slechts één maal bijeen geweest, op 1 oktober. Toen is afgesproken dat de werkgroep aandacht gaat besteden aan het zoetwaterprobleem en daarover gaan publiceren richting de politiek. Dit op voorstel van Leonard Kater. Er is afgesproken elkaar weer te zien als er weer een budget is. Noodgedwongen is de werkgroep tijdelijk op non-actief gezet.

Het bestuur vertrouwt erop dat, nu de relatie met het steunfonds herstellende is, dat de werkgroepen weer goed kunnen gaan functioneren.

Steunfonds

Relatie WFBN vereniging en WFBN Steunfonds van en voor de WFBN begint langzaam weer goede vorm te krijgen.

Nieuw HR en update statuten

Het voorstel van het bestuur tot statutenwijziging gaf nogal wat commotie onder de leden. Het bestuur heeft besloten dat de leden zelf een werkgroep opstellen

waarin zij een voorstel kunnen opstellen. Statutenwijziging kan dan aan de orde komen op de najaars ALV.

Samenwerking

Het huidige bestuur bevestigt het voornemen om de samenwerking met andere vredesorganisaties te intensiveren en heeft daar ook inhoud aan gegeven.

Leden

De ledenadministratie komt steeds meer op orde. N.a.v. van de door de penningmeester uitgestuurde ledenbrief zijn er diverse opzeggingen ontvangen en verwerkt. Het bestand wordt hierdoor opgeschoond. Tegelijkertijd hebben zich een aantal nieuwe leden aangemeld. De WFBN heeft thans 69 betalende leden. Het bestuur gaat inzetten op het verjongen van ons ledenbestand.

Website

De website moet drastisch vernieuwd worden, aantrekkelijker voor jonge mensen. Invulling en beheer ervan is dringend nodig. Het bestuur beraadt zich hierover.

Pand

Emile van Essen, onze penningmeester, huurt nog steeds de achterkamer van het WFBN-pand. De voorkamer is nu verhuurd aan Henry Mensink. Het kleine voorkamertjes gaat worden opgeruimd zodat daar een logeerbed kan worden geplaatst. Wanneer de vergaderruimte niet door de WFBN gebruikt wordt (bestuursvergaderingen en / of bijeenkomsten van werkgroepen) kan het World Sustainability Fund (WSF) gebruik maken van de ruimte. WFBN-activiteiten hebben altijd voorrang.

Internationaal – WFM

De contacten tussen WFBN en WFM zijn goed. In februari van dit jaar was de WFM-Council meeting in Den Haag, het Logegebouw, met dank aan Frans Micklinghoff. Jan Willem van Leenhoff en Marjolijn Snippe waren gedelegeerden voor de WFBN. Ton Macel nam deel op persoonlijke titel. Onderwerpen die aan de orde kwamen waren onder meer: vernieuwing van de structuur van de WFM, discussie over het te voeren beleid, bespreking van het Internationaal Strafhof in Den Haag, en de internationale coalitie voor RtoP, en verslaggeving van de campagnes voor een United Nations Parliamentary Assembly (Wereldparlement), de 1 for 7 billion campagne, en het opzetten van een regionaal strafhof in Latijns-Amerika. Tevens was er een lezing over supranationaal strafrecht op het T.M. C. Asser Instituut. Onze penningmeester Emile van Essen heeft ervoor gezorgd dat een tentoonstelling over het Europese Federalisme (UEF) werd geplaatst tijdens de bijeenkomst.

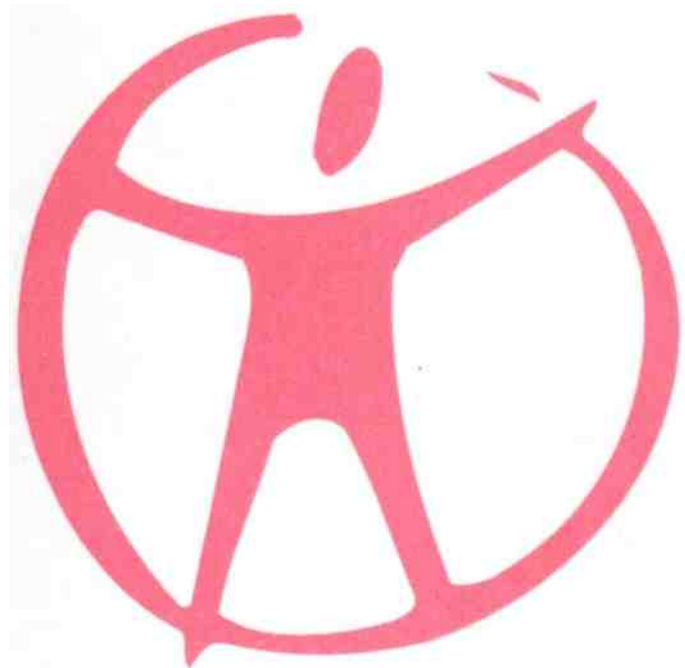

De WFBN-ers Ton Macel, Jan Willem van Leenhoff, Marjolijn Snippe en Frans Micklinghoff waren present op de WFM-Council meeting in Den Haag van 16-18 februari 2017.

AGENDA

Algemene Ledenvergadering WFBN, zaterdag 1 april 2017

- 1) Opening
 - berichten van verhindering
 - mededelingen
- 2) Goedkeuring agenda
 - benoeming notulencommissie en kiescommissie
- 3) Bespreking en goedkeuring notulen ALV 2016
- 4) Bespreking en goedkeuring jaarverslag vereniging 2016-2017 (incl. werkgroepen en internationaal)
- 5) Bespreking en goedkeuring financieel jaarverslag vereniging 2016-2017
 - decharge kascommissie
 - goedkeuring financieel beleid
- 6) Verkiezing kascommissie 2018
- 7) Bespreking en goedkeuring Jaarprogramma vereniging 2017-2018
 - totstandkoming nieuwe werkgroepen en de rol daarvan
- 8) Bespreking en goedkeuring begroting vereniging
- 9) Bestuursverkiezing
- 10) Protocol Bemiddelingscommissie (voorheen Commissie van Goede Diensten)
- 11) WFM en verkiezing afgevaardigden naar de Councilmeeting
- 12) Oprichting feestcommissie voor het 70-jarig bestaan van de WFBN
- 13) Rondvraag
- 14) Sluiting

WFBN Jaarprogramma 2017-2018

Vorbereiding van feestelijke activiteiten voor het 70-jarig bestaan van de WFBN in 2018

Deze onderwerpen/thema's zijn belangrijk:

- * Democratische/sociocratische wereldfederatie (wereldrechtsorde)
- * Vernieuwing en democratisering van de Verenigde Naties (o.a. herziening van het Handvest via "de belofte van San Francisco"; de United Nations Parliamentary Assembly – UNPA (Wereldparlement) op de kaart zetten)
- * Het Internationaal Gerechtshof (één van de zes hoofdorganen van de Verenigde Naties)
- * Conflictpreventie en vreedzame geschillenbeslechting
- * Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en de mensenrechtenverdragen die sindsdien tot stand zijn gekomen (het onder de aandacht brengen en bestudering daarvan)
- * Het Handvest voor Compassie en het Aarde Handvest; respect voor leven (incl. flora en fauna)
- * Rechtvaardige verdeling van de natuurlijke rijkdommen op Aarde
- * Onvoorwaardelijk basisinkomen
- * Individuele ontwikkeling, bewustwording en verantwoordelijkheid van de wereldburger

De volgende concrete activiteiten worden gepland:

- * Een najaarsbijeenkomst en een voorjaarsbijeenkomst
- * Het uitgeven van het verenigingsblad Eén Wereld
- * Website verder ontwikkelen, en daarop actueel nieuws plaatsen (Digitale nieuwsbrief)
- * Samenkomst van diverse werkgroepen:
 - Wereldrechtsorde (WRO)
 - Esperanto
 - Federalisme
 - Hervorming / vernieuwing van de Verenigde Naties
 - Mondiale economie (hoe bevrijden we onszelf en de Aarde van het bestaande systeem?)
 - Mensenrechten
 - Statutenwerkgroep (tijdelijk)
 - Websitewerkgroep

Aandachtspunten:

- * Samenwerkingsverbanden aangaan en versterken met gelijkgestemde organisaties in Nederland, en internationaal met name met de WFM, waarvan de WFBN een lid-organisatie is
- * Een sprekerscyclus plannen (via een werkgroep?)
- * Concrete actie naar de politiek: brieven schrijven, contacten met volksvertegenwoordigers (vanuit de werkgroepen)
- * Ledenwerving, vooral jonge mensen.
- * Verdere uitbreiding van de Raad van Adviseurs
- * Archivering en bibliotheekbeheer

Het onderhouden en uitbouwen van contacten met andere organisaties (groepen, bewegingen) is, in verband met onze doelstelling en thema's, ook een belangrijk aandachtspunt. Dit gebeurt onder meer door het toezenden van Eén Wereld, het uitnodigen van andere organisaties, het bezoeken van bijeenkomsten van andere organisaties en platformbijeenkomsten en gezamenlijke acties.

Indien onbestelbaar:
Laan van Nieuw Oost Indië 252,
2593 CD, Den Haag

HANDVEST VAN DE VERENIGDE NATIES

(eerste deel van de preambule)

WIJ, DE VOLKEN VAN DE VERENIGDE NATIES,
VASTBESLOTEN

komende geslachten te behoeden voor de gesel van de oorlog, die tweemaal in ons leven onnoemelijk leed over de mensheid heeft gebracht, en

opnieuw ons vertrouwen te bevestigen in de fundamentele rechten van de mens, in de waardigheid en de waarde van de mens als individu, in gelijke rechten voor mannen en vrouwen, alsmede voor grote en kleine volken, en

omstandigheden te scheppen waaronder gerechtigheid, alsmede eerbied voor de uit verdragen en andere bronnen van internationaal recht voortvloeiende verplichtingen kunnen worden gehandhaafd, en

de sociale vooruitgang en hogere levensstandaarden in grotere vrijheid te bevorderen.